

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:
SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstiğini tercih eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Ömür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstiği haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstiği.

(Manajans : 1254 — 88)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 24 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Haziran 1969

Yalan

YALAN üç türlü idi: Yalan, katmerli yalan, kuyruklu yalan... Bir de bunlardan daha yüzüzsü icat edildi:

Politikacı yalanı!

Politikacı yalanı ötekilerden farklıdır. Çünkü söyledikçe itibar kazandırır insana... Söyledikçe menfaat kazandırır... Nutuk kürsüsüne çıkıp:

— Vatandaşlarım.. diye söze başlayan bir politikacının işkembeli kübra'dan martaval atacığını bütün açık gözler bilirler, kapalı gözler de bilirler. Ne var ki usul olmuş bir kere... Yalan dünyada yalanı politika yürürlükte kaldıkça dinleyeceğiz politikacıyı:

— Vatandaşlarım! İktidarımız eserlere eserler kataraktan marmur ve müreffeh Türkiye'yi inşa etmek yolunda dev adımlarıyla ilerlemektedir...

Ve alkış sesleri:

— Şak.. şak.. şak..

Oysa toplum içinde yalan söyleyen kimse alkışlamaz. Hatta yalana eğilimi çok, verdiği sözü tutmaz palavracıların notu kırkıktır:

— Güvenilmez.. diye damgayı yediniz mi günlük hayatta, değil çevrenizden saygı görmek, borç para bile koparamazsınız. En sıkışık zamanda:

— Yahu dört yüz liran var mı? Bir haftaya kadar iade ederim...

— Vallahi on param yok, kusura bakma!

Verdiği sözü tutmayan insan, köyünde, kentinde, zengin ve yoksul mahallesinde, konusunda komşusunda tenkid edilir.

Ama politika hayatında bambaşka bir kanun var...

Yalan söyleyeceksin, yalan söyleyeceksin. ki halkı kandırıp menfaatlerini sürdüresin. Yıllardan beri nutuk ata ata ağzında tükürük kalma-

AP. siyasi hakların geri verilmesini reddetti. — Gazeteler —

— Pışışt, yağma mı va!..

miş nice politikacımız vardı:

— Yaraları saracağız, memleket huzur getireceğiz, Demokratlara, Yassıada hükümlülerine siyasi haklarını vereceğiz...

Adalet Partisi uyumak bilmeyen çocuğun beşğini sallayan ninni gibi senelerce vatandaşın karşısına bu iddia ile çıktı.

En sonunda kafası kızdı İsmet Paşa'nın:

— Pekî.. dedi, biz de varız, çıkaralım affı... Ama o ne?

Bayar ve arkadaşlarına siyasi hak tanıyan kanun Senato'ya gelince Adalet Partililer sağdan geri çark etmesinler mi?

Şunca yıldır havanda sarmısak döver gibi kokusunu çıkardıkları af konusunda tornistan eden Adalet Partililer şimdi nasıl çıkacak halkın karşısına?

Parlamento tatil edildi.

Seçim bölgelerine dönen politikacılar meydanlarda caddelerde hangi yüzle dolaşacaklar?

Hangi yüzle kalıveye girip:

saltanatı!

— Oğlum bir çay getir.. diye seslenebilecekler?

Masalardan garip garip bakışlar parlamıyacak mı?

Vatandaş AP'li politikacının yanına yanaşıp demiycek mi ki:

— Bey kusura bakma ama sen değil miydin bizim karşımıza çıkıp bu meseleyi ballandıra ballandıra anlatan? Kafamızda hiç bir şey yokken kafamıza bu dâvayı sokan? Biz ne Bayar'ın akrabasıyız, ne de öteki Demokratları tanırız. Yüksek politikadan da anlamayız. Ama sen gelip gitkiçe «Af çıkmadan bu memleket huzur gelmez, siyasi hak verilmeden bu memleket iflâh olmaz, Anayasa değişmeden sizler rahat yüzü görmezsiniz» diye bize işledin durdun. Şimdi de kalktın affı hasıraltı ettin, Anayasa değişimi tasarısını komisyona havale ettin.

AP'li politikacı ne diyecek bu sözlerle?

Başını önüne eğip susacak mı?

Hiç sanmıyoruz sevgili okurlar.

Bizim memlekette politika öyle bir yalan olmuş ki, yalancılardan şahu gelse bizim politikacılarımızın karşısında parmak ısırır; birkaç nutuk dinledikten sonra:

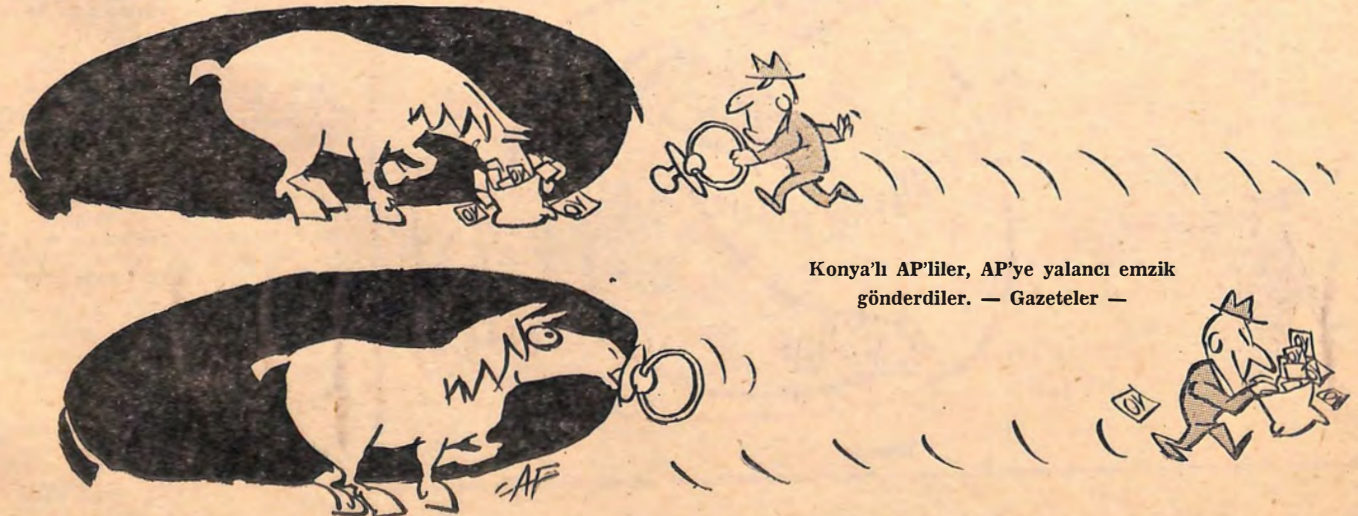
— Verin üstadlar elinizi öpeyim... der.

Bunun içindir ki bizim politikacı yeni bir kulp uyduracak yeni duruma.. tek ayak üstünde binbir dereden su getirerek vatandaşın ağzından girip burnundan çıkacak...

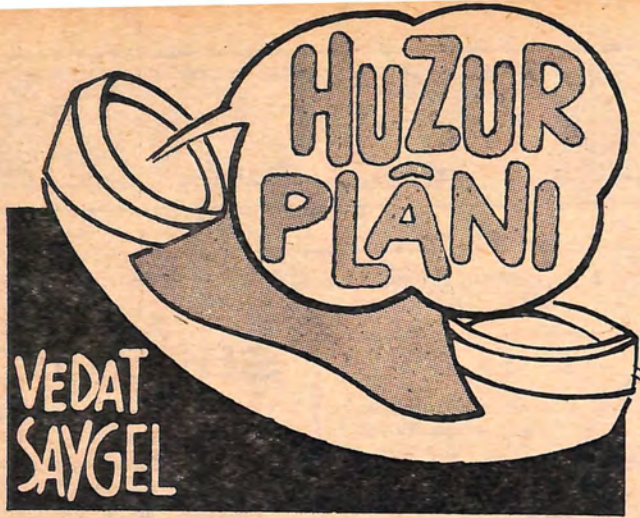
Bizim gözümüz yılmıştır bu politikacılar... En olmaz olmazı olduran, en büyük yalanı gözünü kırpmadan söyleyen, insanı suya götürüp susuz getiren bu garip yaratık kimbilir şimdi neler uyduracak?

Bekleyelim göreceğiz.

AKBABA

Konya'lı AP'liler, AP'ye yalancı emzik gönderdiler. — Gazeteler —

— Alo... Ora Genel Merkez mi gar-
daşım?
— Evet, buyrun...
— Kiminle görüşüyom?
— Kimi istemiştiniz efendim?
— Genel Başkanı istemiştin ya...
— Yoklar efendim.
— Genel Başkan yardımcısı?...
— Maalesef henüz onlar da gelme-
diler.
— Genel Sekreter?...
— Az önce buradaydılar ama...
— O da tükendi demek.
— Başka bir emriniz varsa seve
seve yerine getirmeye çalışırız.
— Gardaşım ora nire ki?... Paşa-
nın partisi değil mi?
— Evet efendim.
— Eee, konuşulacak başka adam
kalmadı mı o koskoca partide?
— Adam... Birkaç kişi var tabii...
Örneğin Hasan bey var...
— Bu Hasan bey dedikleri de kim
ki?
— Umarım tanımazsınız.
— Danırım, danırım, sen bi de he-
le... Başkanından gapıcısına kadar
danırım melmeketin siyaset adam-
larını.
— Eski mebuslarımızdan, yeni ilçe
başkanlarımızdan...
— Danıdım bilem. Panayırca Ha-
san değil mi?
— Bilemiyeceğim efendim.
— Ben bildim. İstersen bi de ken-
dine sor.

— Haklıymışsınız. Vaktiyle öyle
derlermiş ona.
— Gine derler. Kendi orada mı
şimdi?
— Buradalar efendim.
— Ver hele... Len Hasan bey, da-
nıdın mı beni?
— Valla, sesinizi alamadım. İsmi-
nizi lütfetseniz...
— Şaban len...
— Şaban... Şaban... Kimlerdensi-
niz?
— Len goscoca Şaban'a «Kimler-
densiniz?» diye sorulur mu? Goca-
mış çiftliği, Keleş ağa...
— Vay, Şabanol!
— Şabano ya...
— Nerden aklına estli bizleri ara-
mak?
— Daha önce arayacaktım ya, bi-
zim bölgenin söz sahibi kimseleri-
nin fikirlerini almadan ararsam bel-
ki bi pot kırarım diye caydım.
— Anlamadım. Genel Merkezle si-
zin oradaki adamların ne ilgisi ola-
bilir?
— Dur gardaş, sıkboğaz etme de
anlatac. Paşayı görecen mi sen?
— Umarım.
— Umma. Umma da gör.
— Peki görürüm.
— Hah. Öyleyse paşaya söyleye-
ceklerimi sana ağınatayım, sonra
harfî harfine nakledersin ona.
— Hiç merak etme. Fazla söyle-

rim, eksik söylemem. Yine toprak
meselesi mi derdin?

— Dorpah neymiş gardaş? Mel-
meket huzursuzluktan inim inim in-
lerken dorpaha kim bakar? Allaha
bin şükür, kimsenin malında gözüm
yok. Mirzo'nun köyünü tapuladım.
Yıllardır devletin arazisini babası-
nın malı gibi işletip parasını yiyen
Şemso'yu ortadan kaldırıp, dorpahı-
nı himayeme aldım. Dorpah sahabe
olarak kala kala bi Seyito kaldı. O-
nu da buralardan uğrattım mı, ne
yapayım başka malı? Benim yıllar-
dır hasretini çektiğim kendi huzu-
rum değil, melmeketin huzuruydu
gardaş. Sağolsun paşamız demirgi-
ratlarla barışıp ilk adımı atınca...

— Duydunuz demek.
— Nasıl duyulmaz gardaş? Huzur-
suzluktan gıvrım gıvrım gıvrıyo
millet. Gulaklar Angıra'ya çevrilmiş,
soluklar kesilmiş, çıkacak sesleri
bekleyip duruyol Barışma habarı ge-
lince bizim buralarda bi şenlik baş-
ladı görme!

— Halk sevindi öyle mi?
— Sevinmek ne lâf gardaş, bay-
ram bile sönük kalır yanında. Çün-
kü ne dedikti baştan? Millete huzur
ilâzım. Sakino neden dağa çıkmış-
tı? Zeyno'nun kocasının yaşaması
huzurunu kaçırdığı için. Oğlan ne
zaman Zeyno'yu tarlada, samanlık-
ta kısırsa, herif dikeliyordu başı-
na! Bi böyle, beş böyle derken, oğ-
lanın huzuru temelli kaçtı! Ne ca-
nı aş istiyö, ne gözü iş görüyöl Ken-
dine de, melmeketine de yararı yok
oğlanın. Sonunda pusuya düşürüp
temizledi herifi! Biz tam, «Gayrı ço-
cuk huzura kavuşt» derken, bu kez
de candırma takılmaz mı peşine?

Hadi yeni bir huzursuzluk! Kaça ko-
valana yıllarca imanı gevredî zaval-
lının. Sonra al benim meseleml...
Dopu dopu üç it geberdim diye I-
rak'ları, Suriye'leri az mı doluştım?

— Evet ama...
— Yoo... Aması maması yok gar-
daş. Ne candırmanın huzuru kal-
mıştı, ne benim, ne de gizlenmek
için gittiğim yerdekilerin. Bak bi
mesele kaç kişinin huzurunu kaçı-
rıyor görüyor mu?

— Neyse, biz asıl konuya dönelim.
— Ona döntüyom zaten. Paşa,
«Melmekte huzurun gelmesi için
DP'lilerin siyasi haklarının iadesini
isteyeceğim» demesiyle, bu iş için
Anayasa'nın 68. maddesinin deniştir-
ileceğinin öğrenilmesiyle kendi ken-
dime, «Len» dedim, «Paşa Angıra'nın

Paşaya özel

Vermişse kararını,
Düşünmez zararını.
Hep hazırlar yarını,
Görüş, paşaya özel.

Bir Kritik sahnede,
Söylev yerine hem de.
«İşte boynum önünde»,
Demek, paşaya özel.

Eller ne derse desin,
Kin, öfke, üç silinsin.
Bayar'la dost bilinsin,
Sonuç paşaya özel.

Her siyasi bir piyon,
Seyirci otuz milyon.
Kırk senedir oynayan,
Satranç, paşaya özel.

Yeni şartlar aratır,
Kırda da gönül hatır.
Yine de dündük kalır,
Oyun paşaya özel.

Kazan kaynayıverdi,
AP içine girdi.
Bay Süleyman pişirdi,
Yemek paşaya özel.

Fikret YILMAZ

huzuruyla uğraşırken, ben de şu bi-
zim bölgenin huzur işini ele alayım.»
Lâf aramızda, buradaki huzursuzlu-
ğun yanında melmeketin huzursuzlu-
ğu hiç kalır. Köydeki köydekine
düşman, dağdaki dağdakine...

— Tebrik ederim. Her vatandaş e-
linden geleni yapsa, huzursuzluğun
kökünü kazırız.

— Benim düşüncem de öyle gar-
daş. Dağdakileri köye davet ettim,
düşüncelerini öğrenip fikrimi bildir-
dim.

— Aradaki anlaşmazlıkları gidere-
bildin mi bari?

— Huzursuzluk pek öyle paşanın
zannettiği kadar küçük değil. Yine
de uyusmamız imkânsızlaşmıştı ya,
partiden istifalar duyulunca, «Elli-
rinizi vicdanlarınıza koyun, melme-
ketin düşeceği durumu gözününe ge-
tirin, kararınızı öyle verin» dedim
de, yumuşadı millet.

— Neye karar verdiniz?

— Beş maddelik bi huzur plânı
hazırladık. Paşaya söyle. Partiden
ayrılanlara bakıp da yılmasın. Mec-
lise sokacak adam yokluğundan da
korkmasın. Govalisyon takımı
kurdum ben. O yalnız «He» desin,
gerisine karışmasın.

— Sizin oralar toptan bizim par-
tiye mi giriyor yanı?

— Dedik ya govalisyon yapacağız
diye. Milletvekili sayısı 450 mi?

— Evet.

— Paşa kendisiyle Ecevit'in istifa-
sını önlesin, 448 kişinin ismini ben-
den beklesin.

— Adaylığını mı koyacaksınız
yanı?

— He amma bunu iş olsun diye
yapmıyacağım. Dedik ya, huzuru
sağlayacağım. Ne dağlarda bi tek eş-
kiya kalacak, ne yollarda pusu ku-
ran bulunacak.

— Güldürme insanı.

— Neden gülyön gardaş? Gülme.

Paşaya söylediklerimi bir anlat
yeter. İ-i-i diyeceğini sanmam. Ne-
den dersin, bura insanı seçim ka-
zanmasını bilir. Kiminin reyini gö-
nül rızasıyan alır, kiminin reyini
silâh kabzasıyan...

— Peki, söylerim Şabanocuğum.

— Söyle. Maddelerimiz de şunlar:

Bizim buralardan candırma çek-
sin. Eşkiyaya rahat galışma imkânı
versin. Ve bizlerle elele govalisyona
gitsin.

— Peki canım, başka?

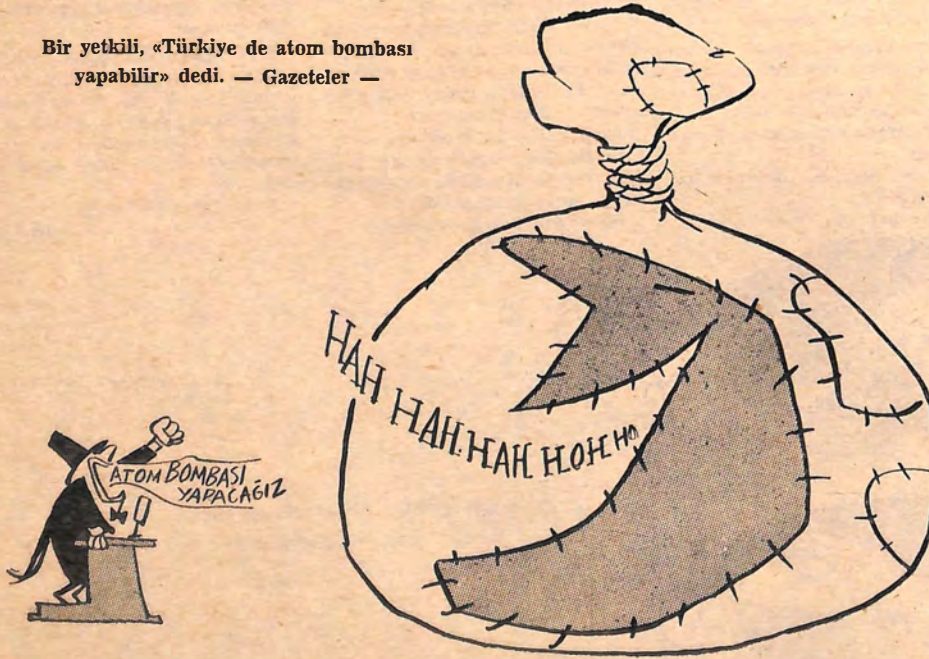
— Başka sağlığını... Şimdilik bu
kadar. Hele o dediklerimi yapın,
listeyi yakında gönderirim Angıra'-
ya.

— Peki şekerim.

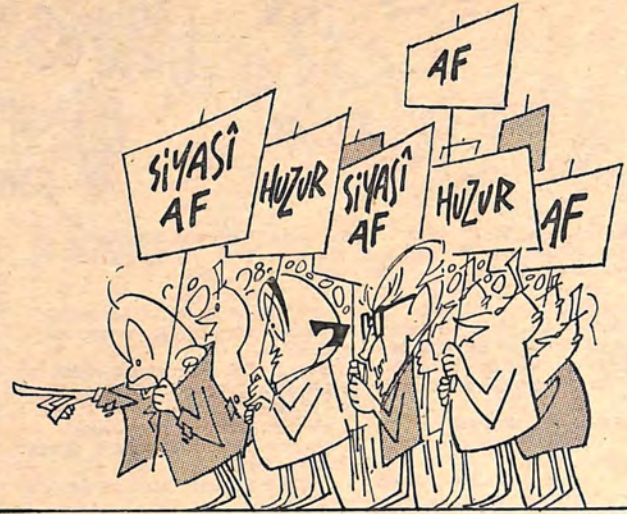
— Hadi sağlıcakla kal. Paşaya se-
lâm, gidişe devam. Huzur gelirse an-
cak böyle gelir.

Vedat SAYGEL

Bir yetkili, «Türkiye de atom bombası
yapabilir» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

İnönü — Bu sefer biz sizden daha kalabalığız!..

İowa, İowa City

TESELLİ etmekten de hoşlanmam, edilmekten de. Zira avutmak biraz da çocuk yerine koymak demektir.

Adamın biri berbat bir durum karşısında ağlıyor mu? En iyisi: — Ağla kardeşim, dersin; haklısın, bu durumda ağlanmaz da ne yapılr!

Söğüp sayıyor mu? Siz de ona katılır, dümdüz gidersiniz. Boş laflarla avutmak çabasından çok daha çabuk ferahlatır böylesi.

Bir de insanoğlunun dert yükünü en çok ne hafifletir, söyleyeyim mi: başkalarının başında daha büyük dertler bulunduğunu görmek...

Türk aydınlarını yıllardan beri effkârlandıran bir dert var:

Görüşlerini halka anlatamamak, halkın kendi çıkarlarını kavramasını sağlayamamak, tam bağımsızlık ve sosyal adalet kavgasında halkla yanyana olamamak.

Sonucu aşağı yukarı belli seçimlerin yine yaklaşmasından mı nedir, son zamanlarda eşten dosttan aldığım mektuplarda ve basınımızın izleyebildiğim kadarında bu derdin büsbütün derleştiğini görüyorum. Ah vah gırla gidiyor:

— Yapamıyoruz, beceremiyoruz, anlatamıyoruz...

Acaba sırf bu mu gerçek? Bütün mesele anlaşılammak ve anlatamamak mı? Yoksa insanlarda ucu kendine dokunan haksızlıkları anlasa bile sıkıntı dayamılmaz hale gelmedikçe gününü gün etmek, tehlikeye girmemek, kurulu düzeni değıştirme çabalarına karşı çıkmak eğilimi sandığımızdan çok daha mı güçlü?

Teselli diye değil, sadece beterin beteri olduğunu göstermek için bu hafta beni epeyce şaşırta bir durumdan söz edeceğim size.

Biliyorsunuz, Güney Afrika diye felâket bir ülke var. Bu ülkenin beyaz efendileri oranın zenci halkına yapmadıkları eziyet bırakmıyorlar. Adına «apartheid» denilen bir «ayrı tutma» politikasıyla bu siyahiler kendi sefalet bölgelerinde mahpus tutuluyor, bile bile her bakımdan geri bırakılıyor, zillet ve hakaret içinde yaşıtılıyor.

YELPAZE

REFİK ERDURAN

BETERİN BETERİ...

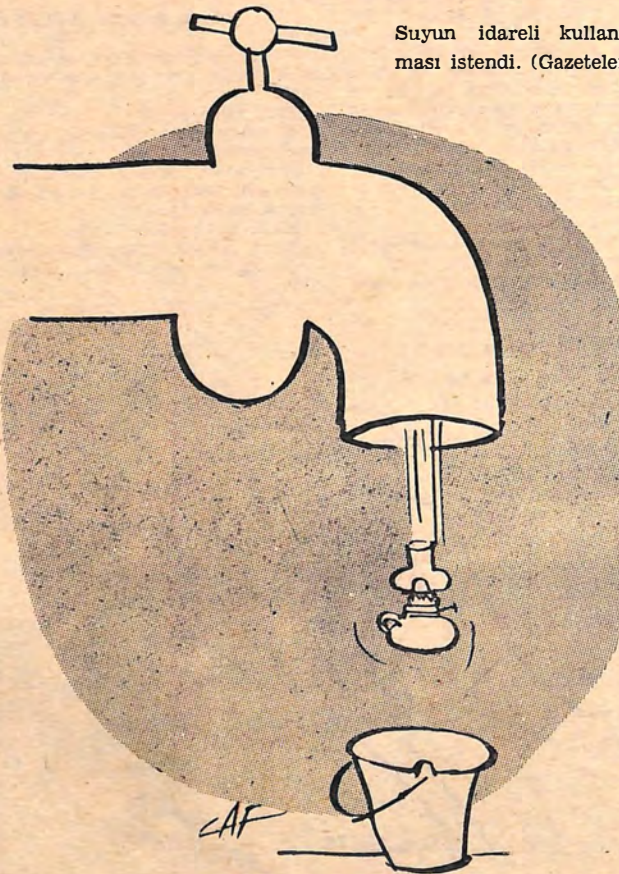
Dünyada ister Doğu, ister Batı, ister tarafsız bloka üye olsun, hemen bütün devletlerin üstünde birleşebildikleri nadir konuların biri bu Güney Afrika'nın lanetlenmesi. Mesele Birleşmiş Milletler tarafından kaç kere ele alındıysa her seferinde yüzde doksan beşin üstünde bir çoğunlukla Güney Afrika'ya karşı savaş ilânına benzer tedbirlerin

uygulanması, ekonomik ve politik ablukalarla bu ülkenin cezalandırılması alkışlar arasında karara bağlandı.

Hele yeni bağımsızlığa kavuşmuş Afrika devletlerinin temsilcileri hop oturup hop kalkıyor, avazları çıktığı kadar bağırmıyorlar:

— Kara derili kardeşlerimizi inin inin inleten Güney Afrika

Suyun idareli kullanılması istendi. (Gazeteler)

İDARE!

faşistlerine ölüm! Hele biraz güçlenelim, orayı silâh zoruyla basıp kurtaracağız kardeşlerimizi!

Güney Afrika'nın gerek içinde, gerek dışındaki beyaz aydınlardan birçoğu da bu lanetlemelere yürekten katılıyor bazan canlarını tehlikeye bile atarak aynı yönde savaşıyorlar.

«Peki, Güney Afrika'lı zenciler ne yapıyor?» diyeceksiniz.

Öyle ya, onların davayı anlayıp anlamaması diye bir mesele de olamaz ya! Hele kara Afrika devletlerinin kendilerine yardım eli uzattıklarını anlamamak diye bir şey hiç olamaz. Haksızlık da ortada, dost da, düşman da. Deri rengiyle ayrılmış ak ve kara.

Gelgelelim yine Afrikalı ve Batılı zenci aydınlar tarafından Güney Afrika içinde yapılan araştırmalardan şu inanılmaz sonuç alınıyor:

Eğer Güney Afrika başka beyaz ülkelerin ordularıyla çarpışmak zorunda kalırsa bu memleketin zencilerinin yüzde sekseni «kendi istekleriyle Güney Afrika sınırlarının savunulmasına koşacaklarını» söylüyorlar. Şayet kendilerini kurtarmak için harekete geçenler kara ülkelerin orduları olursa bu oran hemen hemen yüzde yüze çıkıyor!

Yâni Güney Afrika zencileri kendi bağımsızlık, refah ve hayşyetleri uğrunda kelleyi koltuğa almaya hazır kara derili kardeşlerinin karşısında...

Yok, yok, «Ne yapınlar, uzun zaman ezilmişler de kendi çıkarlarını anlayamaz duruma getirilmişler» kabilinden özürlerle tatlıya bağlanmasına imkân yok işin. Öyle şeyler söylemek Güney Afrika zencilerinin köpek aklından bile yoksun olduğunu iddia etmek, yâni onların aleyhindeki en ağır faşist yalanlarına katılmak olur.

Kabul edilmesi güç gerçek şu ki genellikle insan karakterinde —birçok üstün özelliğinin yanı sıra— sandığımızdan çok fazla miskinlik, kaypaklık, rezillik ve türlü pislik var.

Böyledir diye insanlığa boşverip haklı dâvalar uğrunda savaştıktan vaz mı geçmeli?

Elbette hayır, Kavgaya devam! Ama hiçbir gerçeğe göz kapamadan. Her şeyi olduğu gibi görüp hesaba katarak...

Refik ERDURAN

GÖZ UKUYLA OLAYLAR

Böyleyken böyle!..

O BENİ BIRAKMADAN...

FUTBOLCU Metin, bir ayak adamına yakışmayan, tam kafa adamına yakışır bir laf etti: «Futbol beni bırakmadan...» dedi, «Ben futbolu bırakmıyorum.»

Kendisi içli olduğu kadar, çaptan düşmüş çok kişiler için de tam yerinde edilmiş doğru bir söz.

Ah, herkes zamanı geldi mi bu lafı bir edebile! İnsan her gün kendinden birçok şeyleri alıp götürmeye başlayan işini silkeleyebilse omuzlarından. Yorgun savaşçılar, çileli memurlar.. hele hele politika adamları, Metin'in bu sözünü kendilerine uydurarak:

«Politika beni bırakmadan, ben politikayı bırakmıyorum!» diyebilse. O çenebaz politikacılar, ah onlar işte!..

Bu yıllanmış, yıpranmış, eskidikçe tersyüz edilmiş kurt politikacılar her halde ellisinde, altmışında başlamamışlardır kendi kutsal işlerine! Herkes gibi yirmibeşinde, otuzunda girmişlerdir bir partiye... Birçok aşamalardan geçtikten sonra varacakları yere soluk soluğa varabilmişlerdir. Sanırlar ki onlardan başka hiçbir kimse, kendilerinden sonra onların geçtikleri yollardan geçemeyecek, başardıkları işin üstesinden gelemeyecektir. Ne doğmuştur, ne doğacaktır onların karından kendileri gibisi...

Durup dururken yenilmez yutulmaz dolmalar atacaklardır ortaya. Boğazdan geçer mi, mide fesadına uğratar mı diye düşünmeyecekler, elçabukluğu edip tıkaçaklardır milletin gırtlığına. «Âfiyet olsun!» der gibi, «Memleket için hayırlı olsun!» diye bir de sofra duası yapacaklardır ellerini kaldırıp.

Yalnız bunlar değil, bu politika kodamanlarının çurçurları da çıkacaktır karşımıza... Pek yakında göreceğiz, bir arabaya atlayıp Haçlılar Seferine adam toplan gibi köy köy dolaşacaklar, «Eğer seçilirsem...» diye başlayan nutuklar atacaklar, «Size yüzme havuzları yaptıracağım, enginar fabrikaları açacağım, keçiboyunuzu yetiştirmeye hız vereceğim!» diyeceklerdir. Kentleri dolaşacaklar, köyleri harmanlayacaklardır. Seçilecekler, Meclise de girecekler, Bakan, Başbakan, bile olacaklardır.

Olsunlar, olmasınlar demiyoruz ama, tam vakti gelince:

«Politika beni bırakmadan, ben politikayı bırakmıyorum!» demesini bir öğrenseler!.. İşte bunu başaramayacaklardır!

Yaaa, işte böyle!..

RAFADAN LAFLAR

«Barış doğuyor. Bu netice alkışlanmalıdır.»

Meddi AGUN (AP)
Doğmasına doğacak ya, yirmi yıldır çekilen doğum sancularına bakılırsa, galiba bu iş biraz güç olacak. Ya çocuk kurtulacak, ya ana; yeni doğum için haydi bakalım bekle bir yirmi yıl daha!..

«Bugün beyanat yok, maç var.»

DEMİREL
Bugün maç var, yarın milli piyango, öbür gün at yarışları... Bir kaç gün daha sabredin hele... Ya büyük ikramiye buluruz, ya da eskisi gibi beyanat vermeye koyuluruz.

«Huzur halktan gelir.»
TAHTAKILIÇ (Bağımsız)

Anlaşıldı karışıklığın nedeni. Halk, huzurun politikacıların elinde olduğunu sanıyor, politikacılar huzurun halkta olduğunu umuyor. Oysa mübarek ne onlarda, ne bizde... İşin garibi, izine rastlayan da olmadı ülkemizde.

«Ben kimsenin iradesine hâkim değilim.»

SÜKAN
İtiraf sizden geldiğine göre, devam etmemizde bir sakınca yok. Evet, de-ğilsiniz. Ne kimsenin iradesine, ne de içişlerinin idaresine...

«Beni ne Amerika, ne Rusya ister.» İNÖNÜ
İlahi paşam... İçte olsun, dışta olsun isteyen kaç kişi kalmıştı zaten?

«İnönü'nün ve CHP'nin davranışı, 27 Mayıs devriminin yöntemleriyle de bir çizgidedir.»

ECEVİT
Sağ, sol, ileri, geri yaptığınıza bakılırsa çizgi mi silindi, yön, yöntem mi değişti? Döne döne dervişlere benzediniz birader.

PIRELER

Osman Kibar, odasına giren Hippî'lere:

«Size İzmir'e gelin dedikse...» demiş, «Odama girin de pire mi doldurun dedik!»

Kibarca bir söz değil ama, söylemiş işte Osman Kibar. Oyle ya, ya Hippî'ler makamını işgal edip esrarlarıyla, eroirleriyle bir yerleşirlerse!.. Hippî'lerin pirelerinden değil, tutumlarından pirenemiş olacak Osman Kibar!

AGIRLIK

De Gaulle'un kendi ağırlığını koyarak referandumu gitmesi hâlâ «büyük hatâ» olarak yorumlanmakta.

Demek ki politikacının kendi ağırlığını koyması sökmüyor. Seçimlerden önce beş altı kilo aldık diye böbürlenmiş büyük politikacılarımız boşuna güvenmesinler ağırlıklarına!..

MAYMUNCUK

Erkilet Belediye Başkanı, Sağlık Bakanı'ndan kapalı duran bir sağlık merkezini anahtarını istemiş.

Türk meşhurları serisi: 3
METİN OKTAY

Niçin mi istemiş? Belediye'nin verdiği möbleleri geri almak için!

Sayın Bakan:
«Anahtar üzerimde değil!» demiş, «Maymuncuk vereyim!»

Anlaşıyor, jet hızıyla üne kavuşmuş olan Sağlık Bakanımızın, şöhret kapılarını nasıl açtığı!

DOKUNMASIN!
Bir gazetenin ekonomisi sayfasında gördük:

Yağlıboya satışları hızlanmış son günlerde. Seçim stoklarına başladı

demektir adaylarımızı, nunnuklarda bol bol kullanmak için!

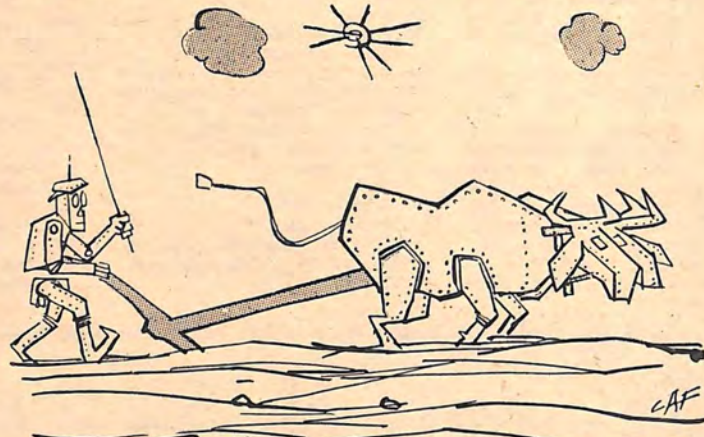
MİNİLERE ÖĞÜT

Gazetelerden biri minilere şu öğütleri veriyor:

«Kısa adımlarla yürüyün! Bacak bacak üstüne atmayın! Oturunca önünüze çanta koyun!»

Bunları sayıp döküyor da:

«Şu eteklerinizi iki santimcik uzatıverin!» demek aklına gelmiyor!

Elektronik köyler kurulacak. — Gazeteler —

SON NUMARA!

KALABALIK dehşet.. Herkes meşhur cambaz trupunun yapacağı son numarayı bekliyor... Sesler:

— Yok yahu, kimse bu numarayı yapamaz!..

— Bunlar yapılarlar... Meşhur bir ekipmiş...

— Baş cambaz çok tecrübeliymiş, bir eliyle on kişi kaldırıncan öbür eliyle yirmi şeyi düşürmüyor, iki ayağıyla da piyano çalıyor...

— Atma... — Atması filân yok.. Göreceksin...

— Ağsız mı yapıyorlar bu işi?..

— Tabii ağsız. İkisi çok usta.. Altın madalyaları var...

— Öbür numaralar bir bitse...

— Önce ufak numaraları gösteriyorlar ki, son numaranın kıymeti artsın diye...

— Heyecandan öldüm...

— Gazoz iç...

— Anne sıkıştım...

— Sıkışmanın sırası mı şimdi.. kalkarsak yerimize otururuz...

— Polis bey, önümüzden çekil göremiyoruz...

— Vazifeliyim...

— Nerde cambazlar, hâlâ çıkmadılar...

— Mesele be.. İnsanda cesaret olmalı o kadar yurkarak çıkmak için...

— Şu trapezde mi sallanacaklar?..

— Evet... Baş cambaz üç perende atıp öbürkünün elini tutacak...

— Ya tutamazsa?..

— Tutar... Kaç senedir tutuyor...

— Ben bakamam... Ya öbür cambazlar?..

— Onlar işin süsü.. hava veriyorlar...

— Hah işte, çıkıyorlar... Şu önde yürüyenler galiba...

— Tırmanıyorlar...

— Müzik de ne heyecanlı...

— Tabii.. ba.. ba.. baş cambaz sallanmaya başladı...

— Öteki de karşıki trapezde sallanıyor... Of bakamam...

— Bak.. bak.. şimdi perendeyi atacak... attı...

— Eyvahl...

Halkta bir çığlık... Dehşetle büyüyen gözler...

Her şey bir iki saniye içinde oldu... Baş cambaz bu sefer partönerinin ellerini tutamadı...

Veeeeee... Sonrasını anlatmak çok acı... Tahmin edersiniz!..

Suavi SÜALP

Hâkim Amca

MUZAFFER İZGÜ

HÂKİM Süreyya bey, meslekte otuz yılını doldurup da emekliye ayrıldığı gün koşarak evinin yolunu tuttu. Daha kapıdan:

— Hanım hanım! diye bağırdı. Bitti artık, kurtuldum yalanlardan, yalancılardan. Dâvalısı gelir yalan söyler, dâvacısı gelir yalan söyler, şahiti yalan söyler, avukatı yalan söyler... Kim yalancı, kim doğru, kim haklı, kim haksız, otuz yıl bunu tarttım durdum. Çok şükür artık, bundan böyle, babanın adı nedir demek yok, tevellütün kaçır demek yok, nasıl gördün demek yok, nasıl bildin demek yok, şahit yok, delil yok, bilirkişi yok, adli tabib yok... Kurtuldum hepsinden. Alacağım yirmi otuz tavuk, alacağım iki kuzu... Bahçeye biber, domates dıkeceğim. Sonra karıcığuma deyim, resim de yapacağım, ya...

Süreyya bey, dediklerini yaptı. Tavuk aldı, horoz aldı, civciv aldı. Domates ekti, biber ekti, kabak ekti... Hattâ, kuzuyu mahallede kendisi otlatmaya başladı. Ama, yok mu ya, içinde, tam şuracığında öyle öyle bir ezik, öyle bir yumruk vardı ki, bunun sebebini kendisi de bilemiyordu... O, yıllardır hülyasını kurduğu kuzular, o yıllardır kokusunu duymak istediği kendi eliyle yetiştirdiği domatesler, biberler, tavukların bitleri, civcivlerin tüyleri, yumurtaların aklı, avutamıyordu onu... Emekli olduktan üç ay sonra, somurtkan, huysuz, her şeye kızan, kızamadığı zamanlar küsen bir insan oldu çıktı...

Bir gün mahallede kuzusunu yarken, iki çocuğun kavga ettiklerini gördü. Hırp etti içinden bir şey... Kuzuları da ardi sıra çekerek kavga eden çocukların yanına yaklaştı: — Durun bakalım! dedi. Niçin kavga ediyorsunuz?

Çocuklardan bir tanesi: — Vallahi Süreyya bey amca... di-

ye söze başlayınca, Süreyya beyin içinden bir şeyler kaybolur, boşalır gibi oldu.

— Dur, dedi çocuğa, dur, anlatma dur!... Şuraya, şu ağacın altına gidelim, orada usulüne göre...

Kuzularıyla beraber, çocuklar da ardi sıra geldiler. Ağacın iri gövdesine oturarak, çocuğun birine:

— Senin adın ne? diye sordu.

Çocuk: — Ama siz benim adımı biliyorsunuz Süreyya bey amca, dediye de:

— Olmaz, dedi Süreyya bey, söyleyeceksin!

— Benim adım Ali!

— Kaç yaşındasın?

— Sekiz.

— Babanın adı?

Çocuk gülümsedi. Süreyya bey kaşlarını çatarak, ve bir anda nereden geldiğini unutarak:

— Çocuk! diye bağırdı. Unutma ki, adaletin karşısındasın!

Çocuk tekrar sırtıttı:

— Süreyya bey amca, galiba hâkimcilik oyunu oynuyoruz, dedi.

— Susalım lütfen... Söyleyin bakalım bana, dâvacı mısınız, dâvalı mısınız?

— Anlamadım.

— Olayı anlatın!

— Süreyya bey amca, bu Salih, benim...

Süreyya bey ötekine seslendi:

— Senin adın ne?

— Adım mı, biliyorsunuz ya benim adımı. Her zaman size sigara alırım ya, Erol diye çağırırsınız beni.

— Orası başka! dedi Süreyya bey.

— Öyleyse, adım Erol.

— Kaç yaşındasın?

— On!

— Babanın adı?

— Babamın adı mı?

— Söyle lan, dedi öteki çocuk, mı-zıkçılık etme işte, hâkimcilik oynuyoruz.

Süreyya bey, kızdı:

— Size söz hakkı verilmeden konuşmayın lütfen! Devam et!... Babanın adı?

— Babamın adı Süleyman.

— Avukatınız var mı?

— Yok!

O sırada mahallenin tüm çocukları bu ağacın altında toplanmaya başladılar. Hem hayret, hem de eğlenerek seyrediyorlardı. Süreyya bey, birinci çocuğa:

— Anlatın olayı! dedi.

— Süreyya amca...

— Hâkim bey diyeceksin, nerede olduğunu unutma!

— Unutma lan keçi! diye bağırdı öteki çocuklar.

— Hâkim bey, bu gördüğünüz top benimdir... Ama...

Öteki çocuk:

— Hayır, benim, deyince, Süreyya bey kızarak:

— Sen sus! diye bağırdı, sana ne zaman söz hakkı verilirse, o zaman konuşabilirsin!

Öteki çocuklar:

— Öyle ya, dediler...

Ayrıca içlerinden iki tanesi, ellerindeki sopaları silâh gibi tutarak, bu iki çocuğun ardına geçtiler:

— Biz de jandarma olalım mı Süreyya bey amca? dediler.

— Olun!

Biri atıldı:

— Ben de mübaşir olayım mı Süreyya bey amca?

— Ol. Yalnız, şu dinleyicileri o-turt!

— Haydin ulan oturun bakalım, bağdaş kurup oturmaya hâkim beyin emriyle derhal dışarıya atarım.

Devam edin! dedi Süreyya bey.

Birinci çocuk:

— Top benim, dedi.

İkinci çocuk yine bağırdı:

— Hayır, benim!

Jandarma görevini alan çocuklar,

iki tane patlattılar, ikinci çocuğun ensesine:

— Sus ulan, hâkim beyi dinle! dediler. Atalım mı hâkim bey dışarıya?

Süreyya bey, ikinci çocuğa:

— Sen konuş! dedi.

İkinci çocuk:

— Top benim! dedi.

— Şahitin var mı?

— Var!

Bağdaş kurmuş oturmakta olan çocuklardan bir tanesi:

— Evet, onundur! diye bağırınca, Süreyya bey:

— Getirin onu! dedi.

Mübaşir, hemen koluna girip getirdi o çocuğu.

— Adın, soyadın?

Çocuklar:

— Söyle ulan! dediler.

— Şeref Demir.

— Babamın adı?

— Şakir.

— Tevellütün?

— Anlamadım amca.

— Ulan hâkime amca ha! dedi mübaşir, kırarım dışını ha!

O sırada çocuğun biri bağırdı:

— Kuzuları!...

Süreyya bey kızdı:

— Mahkemenin sükûnetini bozma ya ne hakkınız var? Atın şunu dışarıya!

— Ama Süreyya bey amca, kuzular yok!

Süreyya bey, derin bir uykudan uyanır gibi:

— Ne, kuzular mı yok? dedi.

— Yok, ikisi de yok!

Süreyya bey önde, mahallenin tüm çocukları ardında, ne sokak baktıkları aramadık, ne bahçe, ne de boş bir arsa, kuzunun birini bulamadılar.

Fakat Süreyya bey, şu kadar yamandı kuzunun gittiğine. İçindeki ezikliği sanki o ağacın altında bırakmış, eski hâkim Süreyya bey oluvermişti bir anda... O gece karısı:

— Kuzu kuzu! dedikçe, Süreyya bey:

— Oh oh! dedi, yap hanım, şekerli kahve yap, yandan çarklı yap!

O günden sonra bir daha kaşları çatılmadı Süreyya beyin. Günün hangi saatinde olursa olsun, kapısı çalınır, bir yığın çocuk:

— Hâkim bey amca, dâva var! diye bağırırlardı.

Süreyya bey, terliklerini giyer, gözlüklerini takar:

— Haydin çocuklar ağacın altına! derdi.

Tak tak, kapı:

— Hâkim bey amca.. Mehmet, Ömer'in kalemtraşını almış!

— Yürüyün çocuklar ağacın altına! Hanım, gözlüğümü ver hanım!...

Tak tak, kapı:

— Hâkim bey amca, Ayşe Sevgi'ye eşek demiş!

— Hanım nerde gözlüğüm, nerde terliğim?... Tutun çocuklar bakalım kolumdan!... Aman yavaş indirin merdivenlerden!

Çok dâvalar gördü Süreyya bey; belki de otuz yıllık meslek hayatından daha çok dâvalar... Minikler büyüdü, kocaman oldular. Ama mahallenin ne çocuğu bitti, ne de dâvaları... Ta ki, Süreyya beyin bu dünyadaki yaşam dâvası bitinceye dek...

Muzaffer İZGÜ

✽

Alıştırma

İstanbul polisine şehir plânları dağıtılmış.

Haydi hayırlısı...

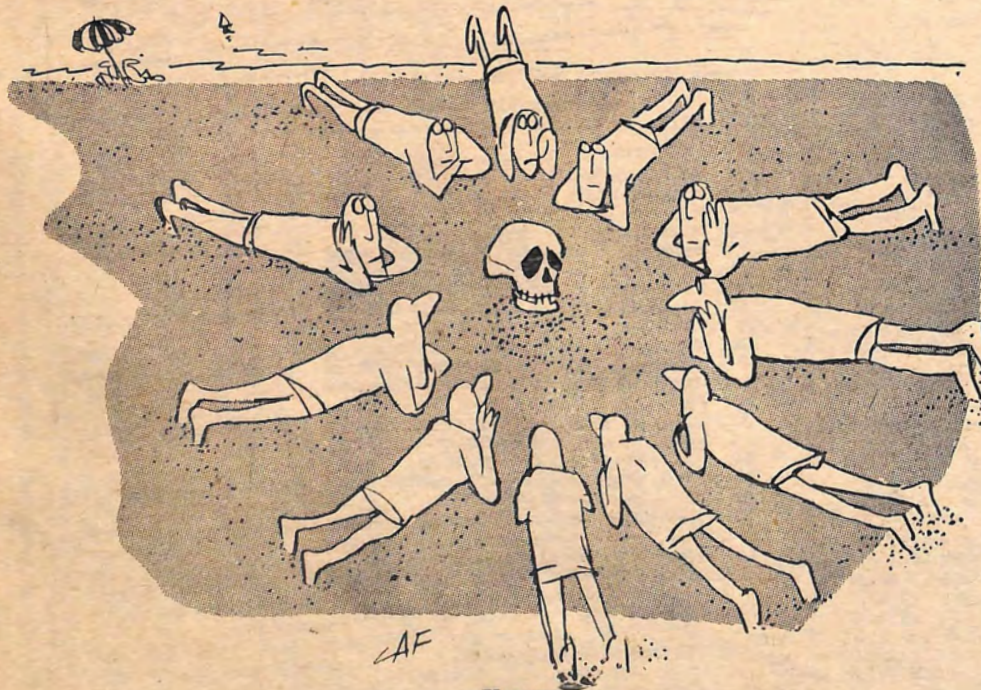
Anlaşabilmesi için İngilizce öğretili.

Canını kurtarması için judo dersleri verildi.

Aradığı yeri bulabilmesi için şehir plânları dağıtıldı...

Kala kala ellerinden tutup şehrin tarihi ve turistik yerlerini gezdirmemiz kaldı.

Onu da yaparız ama, anlayamadık doğrusu. Bu arkadaşlar polis mi, turist mi?

Yazısız

- Takma kalple yaşayan adam ağır olarak hastaneye kaldırıldı -

ayna

Semih Balcıoğlu

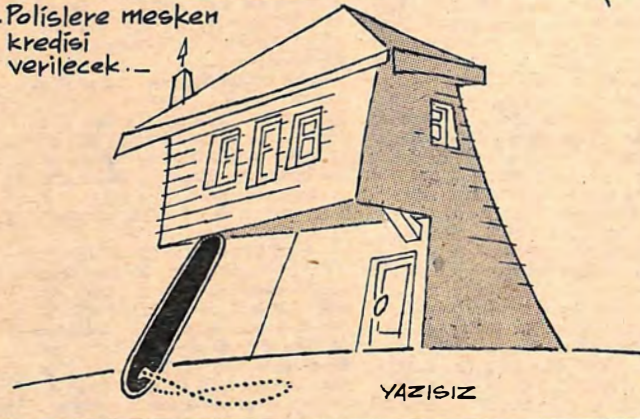
- İmar ve İskân Bakanı: " Her vatandaş mesken sahibi olacak " dedi.-

- Nasır: " İsrail'in bir gerçek olduğunu kabul ediyorum.. " dedi.-

- Polislere mesken kredisi verilecek..-

YEDİ

PAZARTESİ

Şu duygudan kurtulalım

Bir aşağılık duygusuna kapılmış ki ne kalkınabileceğimizi aklımız kesiyor, ne canımız iş yapmak istiyor. Başkalarının başarılarını duydukça gayrete geleceğimize, «Yapar adamlar, yapar birader» deyip, pes etmiş bir güçsüzlüğüne çöküyor üstümüzde.

Söz gelişi, komşu ülkelerden birinin yeni bir tarım makinesi yaptığını mı duyuyoruz? «Daha neler yapar adamlar kardeşim... Bizim gibi çene çalmakla ömür tüketmiyorlar ki...» deyip, kara sapını da elimizden atıyoruz.

Milyonluk şehrin trafiğini yönetecek bir elektronik beyin yaptığını mı duyduk? «Yapar adamlar...» diyoruz. Sonra o umutsuzluk, o kendimize güvensizlikle durulmayacak yerde duruyoruz, yolcu alınmayacak yerde yolcu alıyoruz, sağ yapıyoruz, sol yapıyoruz, yanan ışıkların kırmızısına yeşiline bakmadan gazlıyoruz.

Oysa dünyanın en geri ülkeleri arasında bulunduğumuzu sık sık söyleyip moralimizi bozanlar halt etmişler!

Amerika'nın Beyaz Sarayı varsa, bizim de Pembe Evimiz var. İtalya'nın yatacağı hissi veren ünlü eğri kulesi varsa, bizim de çökecekmiş hissi veren Çemberlitaşımız var.

Almanya'nın ağır sanayiine karşı, bizim montaj sanayimiz var.

Hiç kimseden geri değiliz as-

linda. Sıkıntımız sadece döviz faslında.

SALI

Siyaset bileycileri!

İçişleri Bakanını tasfiye etmeyi düşünen İngiltere Başbakanı için dış basın şu deyişimi kullanıyor: «Wilson, siyasi baltayı bilemeye başladı»

Politika bu... Bir bakıma bile-yicilikten pek farkı yoktur.

Kimi, dallanan budaklanan fazlalıkları budamak için baltasını biler, kimi seçim kazanmak için usturasını biler, kimi de karşılıklı geçip birbirine diş biler.

Bu son örnek daha çok bizim siyasi hayatımızda görülür.

ÇARŞAMBA

O da olur..

Suçlarının birinden 10 yıla hüküm giyen hırsız bir başka suçtan dolayı götürüldüğü mahkemede yargıcın sözlerinden gocunarak, «Beyim, ben bildiğiniz baldırı çıplak hırsızlardan değilim. Beni bütün Türkiye tanır. Şu memlekette hırsızlık serbest olsa, bir yere üç kişi ile girmeye tenezzül etmem.» demiş.

Kala kala bir hırsızlık kalmıştı zaten. Gün ola harman ola... Bu gidişle onun da serbest olduğu günleri göreceğiz galiba. Çünkü bizdeki yasaklar nedense pek uzun ömürlü olmaz.

Örneğin düne kadar silah taşımak yasaktı, hamdolsun bugün herkesin en azından birer tabancası var.

İnsan sağlığına zararlı gıda maddelerinin yapımı ve satımı yasaktı, bugün sağlığa yararlı ne kaldı?

Yaya kaldırımının işgali yasaktı, kaldırımın motorlu araçların park yeri oldu, yayalara ya-

sak olan caddeler kaldı.

Hile, rüşvet, sahtecilik yasaktı, şimdi namuslu yaşamının suç sayıldığı bir devir başladı.

Hırsızlığın yasağı da diğer yasaklardan farklı olmadığına göre şikâyetinizin nedenini anlayamadık. Hırsızlık serbest bırakıl-sa bile bundan sonra çalacak bir şey bulamazsınız ki...

PERŞEMBE

Ne yapacak acaba?

Atom reaktörünün metaloji laboratuvarının kapısına vurmuşuz kilit!

Sebebi, ilim adamı yokluğu... İki yakamızın bir araya geldiğini hiç görmeyecek miyiz kuzum?

Bir zamanlar ilim adamlarımız vardı, atom reaktörümüz yoktu. Şimdi reaktör var, adam yok.

Diğer konularda da aynı değil mi durum?

İşimiz vardır iş alanımız yoktur. Madenlerimiz vardır, işletecek adamlarımız yoktur. Toprağımız vardır, tohumumuz yoktur, gübremiz yoktur, suyumuz yoktur.

Siyasi hayatımız gibi yani... İktidardakileriyle, muhalefettekileriyle dünya kadar politikacımız vardır fakat maalesef aklı başında olanı yoktur!

Eksiklik her şeyimize kilit vurmaya kalksın eminiz onu bile başaramayız. Çünkü ya anahtar vardır kilit yoktur ya kilit vardır anahtar yoktur!

CUMA

Madalya vermek gerek!

Teftişe çıkan sahte Maarif Müfettişi, Edirne'deki okulları denetlerken yakalanmış, üstelik kendisini tutan polisleri milli eğitime yaptığı hizmetleri anlata-

GÜN

rak, «Benim verdiğim sicil, şimdiye kadar en az yetmiş öğretmen terfi etti» demiş.

Eh, madem bunca olumlu işler yapmış, hakettiği cezanın yanı sıra başarısından dolayı bir de madalya verelim kendisine.

Bir kere sahte de olsa, gerçek bir müfettişten fazla şehir dolaşmış. İkincisi, canını dişine takmış, boykot yapmayan okullar bulmuş. Üçüncüsü, özel dersaneler yerine öğretmenleri sınıflarında bulmuş. Sicil vermiş. Verdiği siciller Bakanlıkça onaylanmış.

Daha ne yapacaktı yani adamcağız? Günümüzde bütün bu saydıklarımızı bir arada bulan gerçek müfettişler var mı?

CUMARTESİ

Tanrı şaşırtmasın!

Son olaylarla ilgili bir haber başlığı: «Paşa Türkiye'yi bir daha şaşırttı!»

«Yahu biz zaten şaşırmışık Paşanın yardımına ne lüzum vardı?» demeyin.

Paşa olmasa biz şaşırmayız, biz olmasak paşa şaşırmaz. Birbirimizi şaşırtmak için gelmişiz dünyaya!

PAZAR

Eller yıl sonra...

19 Mayıs 1919... Mustafa Kemal'in Samsun'a çıkmasıyla vatani kurtarmak için milletçe elele verdik...

19 Mayıs 1969... Milletçe elele verip huzuru kurtaralım derken, küskünler ülkesine döndük!

Ankara

(Geçen sayıdan devam)

İSMET PAŞA SAHNEDE

Bunca dağdağalı bir seçim arifesinde, politikacı olsam, karşı tarafa ne gibi «darbe» gelebilir diye hiç mi düşünmem?... Düşünürüm. Olacağı olmayacağı hiç mi tartmam? Tartarım... Yanılabiliyim hesaplarımda ama yine yaparım o hesapları. Ayrıca da ne tedbirliyim ne de kurnaz...

Bizim kuşak kaç iktidar gördü? Sayalım... CHP iktidarı, DP iktidarı, İhtilâl hükûmeti, koalisyon, AP... Elliden bu yana olanları yakından dikizledim... Bir şeye şaşarım hâlâ... Burakın yeteneği meteneği, veya tersini... Sanki iktidara, resepsiyonlara katılmak, gala temsillerinde boy göstermek, ondan sonra efendim, nutuk atmak, olanca fiyakayı yapmak, kendini bol bol «yağlatmak» için gelmişlerdir. Çarklar durmuştur. Kime ne gam. Kültür meseleleri yatar, kime ne gam. Eğitim sistemsizdir, kime ne gam. Toplum bir yana itilmişti problemleriyle beraber, kime ne gam. Kimseye bir şey öğretmeyen, kimseyi hiçbir bakımdan aydınlatmayacak bir basın toplantısı için devlet işi bir hafta durur en azından... Sanki hükümet etme yalnız parti işleriyle kabuğundan, yalnız protokol işleriyle derininden meşgul olmaktadır. Şaşar şaşar dururum... Bu dün de böyleydi. Bugün de, herhalde yarın da... Hele seçim arefelerinde... Sanki devlet yok, sadece seçim denen gürültü var...

... Seksenbeş yaşındaki Paşamın diğerlerinden ayrılan bir tarafı vardır... Çiğlik atsa, hazırlık yapar önceden... Öbürleri yazık, dağ kaldırmaya kalksalar, hazırlıksız yaparlar... Ufak tefek, oyunlara bakmayın siz!...

«— Ayak yere basmaz hop cambaz» dan etkili olmayan...

Zaten birbirlerine çıkarabiliyorlar o oyunları... Ne Paşa, ne Celâl Bayar kalibrasında kimselere sökmüyor ki...

«Ayak yere bas-maz hop cambaz...»

ÜÇGEN DÖRT...

Birden Aleksandr Dumas'ın üç silâhşörünü hatırladım... Televizyonu seyreliyordum... O dolu dolu havahı gözükümlü spiker, haberleri okuyordu...

İnönü ekranda, Devlet Başkanının

çalışma odasına gliyordu, ve olanca biçimciliğiyle kendisine yer gösterilmesini bekliyordu. Hareketsiz bir kolla, Sunay İnönü'ye koltuğunu işaret etti... Gömülünebilir bir yaldızlı koltuktan açık desenli ipek kaplamalı...

Derken, koşar adımlarla Demirel söktün etti... Çok dikti başı, çok dikti vücudu... Bir tutumdan ayrılmaya bakıyordu.

İnönü rahattı. Sunay.. her zaman ki gibiydi...

Sunay, İnönü, Demirel... Bir de gıyaben Celâl Bayar vardı bu toplantıda... Gıyaben Celâl Bayar... Üç silâhşörlerde, silâhşörler dörttür gerçekte... Athos, Pothos, Aramis, bir de en önemlisi D'artagnan (Dartanyan)...

Burada da üç kişiydiler, ama dörttiler... Gıyabi Celâl Bayar'la...

Birdenbire İnönü'ye n'olmuştu ki?... Neden bu dört ünlü sima görüş alıp vermesi yapmak lüzumunu duyuyordu? Neden ve neye karşı?...

İnönü, daha önce kiminle ne pazarlığında bulunmuştu? Her hangi bir pazarlıkta bulunmuş muydu? Telkinle de olur pazarlık... Hayatın ince tarafları vardır çünkü. Komünikelerde, bize duyurmak istenilen duyuruldu ancak.

Azcık düşünün, neden bu ünlü simalar birden toplanyorlardı?... Bayram yoktu, düğün yoktu görünümdü... İyi saatte olsunlar mı dürtmüşü?... Sonra neden, Sunay, herkes dururken, Köksal'la Madanoğlu'nu çağırıştı?...

Birakalım, «Üçlü, dörtlü» toplantıyı, dönelim Paşaya...

14 MAYIS GÜNÜ MECLİS:

Bu 14 Mayıs günü; 1969'un ki. Bundan ondokuz sene önceki değil. Bir ilik 14 Mayısta, Demokrat Parti, birden boşanan seller gibi, boşalmıştı üstümüze. Halk Partisi, otuzluk milletvekiliyle o eski Meclisin bir köşesine kısırılmıştı, hemen hemen dışarısında kalacaktı azıcık çabayla!

O sel gibi boşanmış olanların siyasi haklarının iadesi için kürsüdeydi İsmet İnönü bugün, o zaman köşeye kısırılmış olan... Hesabına öyle geliyordu...

O zamandaaan... Osman Bölükbaşı vardı salonda... Ünlülerden... Kalınlaşmış, yaşlanmış söylene söylene, inana inana, kendini yıpratmış, hâlâ mihrabı ve sesi yerinde... Ve hayatının önemli konuşmalarının en kısalarından birini yapacaktı, içten, acılı, yılmaz, hafif... Evet hafif... Çünkü o da hiç mi hiç, köke inmeyecekti tek bir cümlesinde... Ya for-

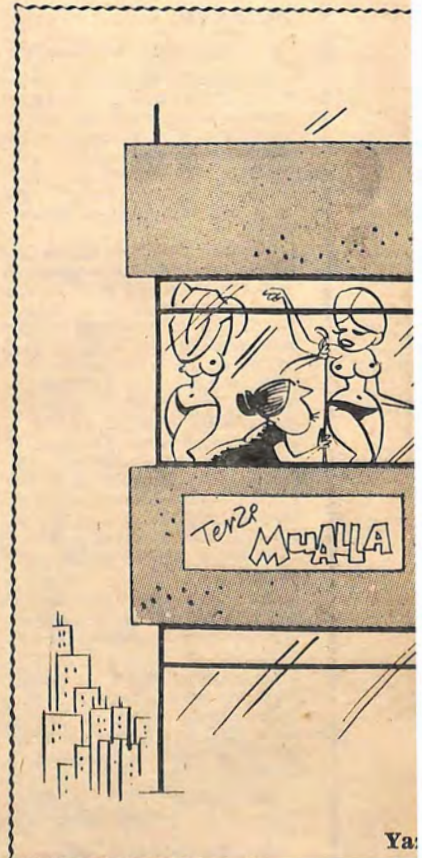

masyonu yatkın değildi köke inmeye, ya istekli değildi bir sürü nedenlerden...

O zamanın ünlülerinden daha kim vardı?... Belki Alican... Ama ak saçlı, somurtukluğu, tüm döküm vücudu, bakışının donukluğu gözüme ilişmedi.

— Kocamdan korkma canım... Onun bana bile gücü yetmiyor!..

Ya

Ankara

(Geçen sayıdan devam)

İSMET PAŞA SAHNEDE

Bunca dağdağal bir seçim arifesinde, politikacı olsam, karşı tarafa ne gibi «darbe» gelebilir diye hiç mi düşünmem?... Düşünürüm. Olacağı olmayacağı hiç mi tartmam? Tartarım... Yanılabiliyim hesaplarımda ama yine yaparım o hesapları. Ayrıca da ne tedbirliyim ne de kurnaz...

Bizim kuşak kaç iktidar gördü? Sayalım... CHP iktidarı, DP iktidarı, İhtilâl hükümeti, koalisyon, AP... Elliden bu yana olanları yakından dikizledim... Bir şeye şaşarım hâlâ... Bırakın yeteneği meteneği, veya tersini... Sanki iktidara, resepsiyonlara katılmak, gala temsillerinde boy göstermek, ondan sonra efendim, nutuk atmak, olanca fiyakayı yapmak, kendini bol bol «yağlatmak» için gelmişlerdir. Çarklar durmuştur. Kime ne gam. Kültür meseleleri yatar, kime ne gam. Eğitim sistemsizdir, kime ne gam. Toplum bir yana itilmiştir problemleriyle beraber, kime ne gam. Kimseye bir şey öğretmeyen, kimseyi hiçbir bakımdan aydınlatmayacak bir basın toplantısı için devlet işi bir hafta durur en azından... Sanki hükümet etme yalnız parti işleriyle kabuğundan, yalnız protokol işleriyle derininden meşgul olmaktadır. Şaşar şaşar dururum... Bu dün de böyleydi. Bugün de, herhalde yarın da... Hele seçim arefelerinde... Sanki devlet yok, sadece seçim denen gürültü var...

... Seksenbeş yaşındaki Paşanın diğerlerinden ayrılan bir tarafı vardır... Çiğlik atsa, hazırlık yapar önceden... Öbürleri yazık, dağ kaldırmaya kalksalar, hazırlıksız yaparlar... Ufak tefek, oyunlara bakmayın siz!...

«— Ayak yere baaasmaz hop cambaz» dan etkili olmayan...

Zaten birbirlerine çıkarabiliyorlar o oyunları... Ne Paşa, ne Celâl Bayar kalibrasında kimselere sökmüyor ki...

«Ayak yere bas-maz hop cambaz...»

ÜÇGEN DÖRT...

Birden Aleksandr Dumas'ın üç silâhşörünü hatırladım... Televizyonu seyrediyordum... O dolu dolu havalı gözlüklü spiker, haberleri okuyordu...

İnönü ekranda, Devlet Başkanının

çalışma odasına giriyordu, ve olanca biçimciliğiyle kendisine yer gösterilmesini bekliyordu. Hareketsiz bir kolla, Sunay İnönü'ye koltuğunu işaret etti... Gömülünebilen bir yaldızlı koltuktu açık desenli ipek kaplamalı...

Derken, koşar adımlarla Demirel sükün etti... Çok dikti başı, çok dikti vücudu... Bir tutumdan ayrılmamaya bakıyordu.

İnönü rahattı. Sunay.. her zaman ki gibiydi...

Sunay, İnönü, Demirel... Bir de gıyaben Celâl Bayar vardı bu toplantıda... Gıyaben Celâl Bayar... Üç silâhşörlerde, silâhşörler dörttür gerçekte... Athos, Pothos, Aramis, bir de en önemlisi D'artagnan (Dartanyan)...

Burada da üç kişiydiler, ama dörttüler... Gıyabi Celâl Bayar'la...

Birdenbire İnönü'ye n'olmuştu ki?... Neden bu dört ünlü sima görüş alıp vermesi yapmak lüzumunu duyuyordu? Neden ve neye karşı?...

İnönü, daha önce kiminle ne pazarlığında bulunmuştu? Her hangi bir pazarlıkta bulunmuş muydu? Telkinle de olur pazarlık... Hayatın ince tarafları vardır çünkü. Komünikelerde, bize duyurmak istenilen duyuruldu ancak.

Azcık düşünün, neden bu ünlü simalar birden toplanyorlardı?... Bayram yoktu, düğün yoktu görünürde... İyi saatte olsunlar mı dürtmüştü?... Sonra neden, Sunay, herkes dururken, Köksal'la Madanoğlu'nu çağırıştı?...

Birakalım, «Üçlü, dörtlü» toplantıyı, dönelim Paşaya...

14 MAYIS GÜNÜ MECLİS :

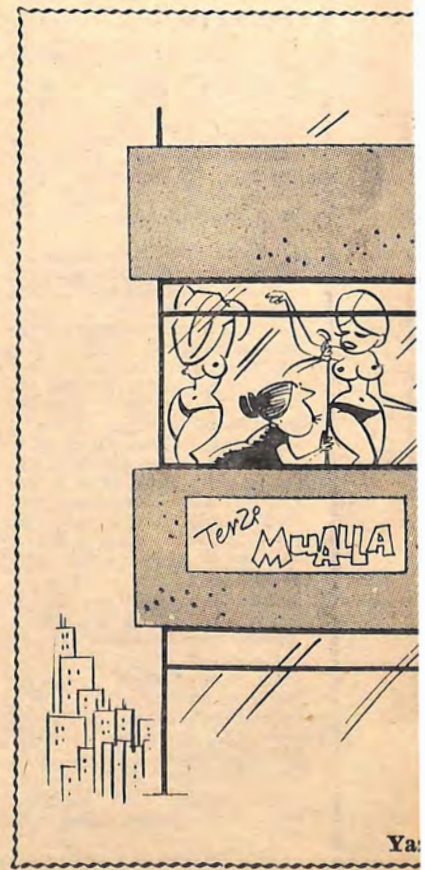
Bu 14 Mayıs günü; 1969'un ki. Bundan ondokuz sene önceki değil. Bir ilik 14 Mayısta, Demokrat Parti, birden boşanan seller gibi, boşalmıştı üstümüze. Halk Partisi, otuzüç milletvekiliyle o eski Meclisin bir köşesine kısırılmıştı, hemen hemen dışarısında kalacaktı azıcık cabayla!

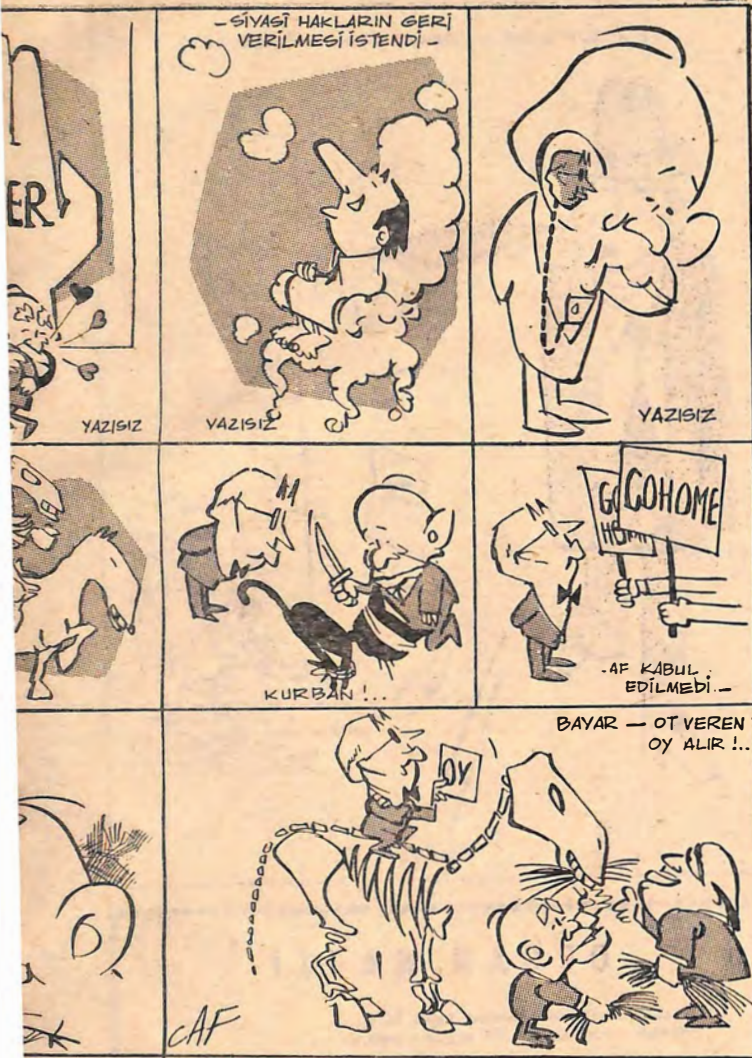
O sel gibi boşanmış olanların siyasi haklarının iadesi için kürsüdeydi İsmet İnönü bugün, o zaman köşeye kısırılmış olan... Hesabına öyle geliyordu...

O zamandaaan... Osman Bölükbaşı vardı salonda... Ünlülerden... Kalınlaşmış, yaşlanmış söylene söylene, inana inana, kendini yıpratmış, hâlâ mihrabı ve sesi yerinde... Ve hayatının önemli konuşmalarının en kısırlarından birini yapacaktı, içten, acılı, yılmaz, hafif... Evet hafif... Çünkü o da hiç mi hiç, köke inmecekti tek bir cümlesinde... Ya for-

— Kocamdan korkma canım... Onun bana bile gücü yetmiyor!..

19 sene önce, sel gibi gelmişlerdi... 9 sene önce, kamyon kamyon toplanmışlardı... Ve şimdi en büyük hasımları Meclis kürsüsünde, onların siyasi sahneye dönebilmeleri için araç oluyordu... Hayat!... Ekâbir tribünleri doluydu. Tuhaf yapıtlı yüksek memurlar, renkli tay-

yörlü, ciddi kara gözlüklü hanımlar... Arkadaki büyük halk tribünü, karışık bir kalabalıkla doluydu... Yağz kişiler, büyük buran, altın dişli, başörtülü yaşantılı bacılar, ve genç yanık bakışlı yanık içli insanlar... Bakanlar, bir uyuyanından (hangisi olduğunu bilmiyorum, birden doğruldu), bir de galiba tekrar yazarlığa (!) dönmeye hazırlanan, gazetesinin bütün hisselerini «el» den satın almış, son derece kayıtsız bir Nihat Kürşat'tan başka, Seyfi Öztürk dahil, son derece ciddiydiler... Kendilerini «atlatılmış» hissediyorlardı hükümet olarak... Çocuklaşmış hissediyorlardı insan olarak...

Üç katlı kürsünün, en alt katının parmaklığında, boğazlanmış savaşı kaskları gibi oy kupaları prıltılar saçılıyordu.

Başbakan Demirel, karışık duygular içinde salona girdi. Yanında bir göp gibi kişi vardı, kendi yapısını haşmetlendiren. Yerini aldı, Seyfi Öztürk'le Faruk Sılan arasında, notlarına eğildi.

Sanayi Bakanı Mehmet Turgut, iç yalnızlığıyla dış yalnızlığını birleştirmiş, arka sırada oturuyordu, düşünceli, biraz da İnönü'den bir şeyler öğrenmek amacıyla...

Oldukça yatışkın bir havada açılmıştı oturum. Aleyhte konuşan oratörlere, uzun zamandan beri sesi duyulmayan Hamido harf atıyordu... Günyüdü Hamido'nun... Tekrar parlak silâhdazlık devresine başlayabilirdi. Hayat bu belli olmaz... Öyle tepetaklaklar oluyordu ki hayatta... İnsanın başı yerde ayakları havada yürüyüşü geliyordu özünü uydurabilmek için...

Sıralarda yavaş yavaş boş yer kalmıyordu...

Oy kupaları donuk ümitler gibi parlıyordu boğazlanmışlıklarında... Kafamda yine «dçlü... dçrtlü» toplantı firdönüyordu... N'olacak... Aleksandr Dumas bile, dört silâhsör yerine üç silâhsör demiş... Dördüncüsünü saklamak literatürde bile âdet...

Hamido harf atmaya devam ediyordu... Son derece sıkılıyordu bundan Başbakanın canı... İlk defa «AP» ve başkanı bir «karşı görüşü», bir değil bütün karşı görüşleri, yüreklerini bunca hafif tuta tuta dinliyorlardı. Eh tolerans iyi şey, gecinden de olsa!... Hamido, yazık katılamıyordu o toleransa...

İnönü'yü, AP'lilerin bir kısmı sempatiyle dinliyordu. Zaten çoğu, sem-

Mektubu

patisinin yönünü şaşırılmıştı. İnönü'yü alkışlamak isteyenler bile oldu AP den, aznılıktan, devam edemediler... İsmet Paşa kuvvet toplamıştı kürsüye çıkmadan önce. Menderes zamanında, daha az zindeydi... Daha çok sazını sözünü kaçırmıyordu. Hiç unutmam, yaşı ilerlememiş olanların satvetiyle çatıyorlardı bir gün ona eski Mecliste. O zaman da ileri tutarı olan cevaplar vermişti ama, lâflarını zihninde ve ağzında daha güç birleştiriyor-du... Derin suskunluklar oluyor. Bir cümleyi öbürüne bağlayamıyacak diye korkuluyordu. Bu tutuklulardan son gördüğüm İnönü'de eserin eseri yoktu, eserin eseri... Yaşadıkça biliniyordu...

Politikacılara bakıyordum, daha fazla AP'lilere. Çoğunun yüzünde «Ulan, yaman adam» yazılıydı... «Ulan'la» da vardı...

Sınırlı dünyasını, kabuktan kabuktan, düzenlice ortaya koyuyordu. Sivriği, mızrak mızrak çıkıyordu savurduğu kuştüyünce yumuşak lâkirdilerin altından...

Neden İnönü zinde biliyor musunuz? Çünkü onda geçmiş'le hal bağlanmıyor. Hayatını an an yaşıyor. Hiçbir anın yükü öbür anına katılmıyor ki... Her an yeni doğmuş gibi oluyor onun için... O acı anılar, o uzun yankılarla caymalarını anların birbirine, insanı kocatan... On sene sonra daha da gençleşecektir bu gidişle. Bizim ömrümüz vefâ ederse görürüz...

Ne söylediy? Düzenli düzenli İttihat ve Terakki hikâyecikleri anlatı... Kendi yalın propagandasını yapıtı «ben şuyken, ben buyken» diye... Ondan sonra efendim... Ufak tefek şakacıklar yaptı, İnönü'nün hafif mizahına alışmamışlardı tortulu tortulu güldüren, «Seçim kazanmanın sırrını daha öğrenemedim» diye... Bölükbaşı'nın «ancak seksenbeş yaşında bir fânî» sözü ciğerlerine işlemişti azıcık, onu ordan çıkardı kama çıkarır gibi, tahtası eksik olduğunu söyleyerek Bölükbaşı'nın...

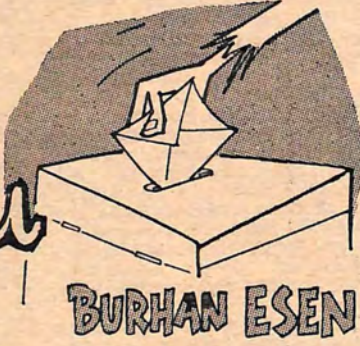
Kürsüden inerken eski vellahtı Feyzioğlu'yla karşılaştı, bir an kavis çizdiler birbirlerinden mümkün olduğu kadar uzaklaşmak için... Ufak bir baş işareti bile yapmadılar birbirlerine.

(Devamı var)

— Şu çiçekleri de toplayabilir miyim?..

Bir Sigortacı

BİZİM en «grand» şairimiz Hâmid, yarım asır öncesi:

«Yüksel ki yerin bu yer değildir,
«Dünyaya geliş hüner değildir!»

Diye kocaman lâflar etmişti. Gerçekten Türkiye'de dünyaya gelmek hüner istemez... Doktorsuz, ebesiz, sargı bezsiz, kundaksız dünyaya geliriz biz!

Pamuk tarlasının harımında, çalı dibinde, tütün fidanı kapancası altında doğmuş, koskocaman dünyaya minik gözlerle bakmaya başlamışızdır.

Kız doğmuşsak, bizi balmumlu mektupla dünyaya davet etmiş bulunan babamız bile, yüzümüzü örten kirli tülbenti kaldırıp da, su-ratımıza bakmaz...

Zira, Anadolu'nun sosyal sigortası, Emekli Sandığı oğlan evlâttır... Annemiz, babamız, tüm hüsâm akrabamız yaşlanır, elden ayakta dâşerlerse, onları bakmakla görevli kılınmıştır erkek yavru.

Kız doğumu yaptırmış ebe'nin şükûm pûklüm odadan çıkışı, gözlerini yere dikerek:

— Maalesef kız!... diyerek özür dileyişi «Sigorta primi» ile ilgilidir... Yarına güvenle bakabilmenin ilk şartı ananın oğlan evlât doğurması ile mümkündür çünkü...

Anne, oğlu daha:

— Ma... ma...

— Ba... ba...

Diye hecelelemeye başlar başlamaz, ona «Sigortacılık» görevini hatırlatır:

— Benim aslan oğlum büyüyecek... Adam olacak... Üçyüz elli lira aylıkla hem evini, çocuk çocuğunu, mini-etekli karısını bakacak... Hem de bizi... Di mi oğlum!...

Babalarımız alkol kokulu salyalarını yanaklarımıza bırakırken ele geçirdikleri «Emekli Sandığı»ndan memnundurlar:

— Baban ihtiyarlayınca bakacak-sın ha? Tuh maskara... Benim de oğlum vasaar, ben de geleceğimi garantiledim gayri...

Suç ne dünyaya gelende, ne de ge-

tirende. Emekliliğimiz, sosyal güvenliğimiz şimdilik oğlan sahibi oluşumuza bağlı. Çalı dibinde doktorsuz, ebesiz, doğumevsiz, ilâcsız bakılama dünyaya dalan velet sanki yaşamaya, gülüp eğlenmeye, hayatın tadını çıkarmaya gelmemiştir. Şair durduk yerde:

— «Dünyaya geliş hüner değildir!» demiyor. Asıl hüner buradan sonrasında. Dünyanın kapısından içeriye adımını attın mı attın... Güneş görmeyen gecikondunun rutubetli havasına dayanacaksın! Ağzına götürdüğün pis yiyeceklerin mikropplarına yenilmeyeceksin! Ehliyet-siz şoförlerin, frensiz arabalarla cirit atıkları sokaklarda oynayacak, trafik kazasına kurban gitmeyeceksin! Yedi yaşında başının üstüne çöken gerek tablasını gezdirecek, ailenin kuru ekmeğine katık katmaya çalışacaksın!

Ve büyüüp de kocaman adam olunca:

Askerlik görevini yapacak...

İltimaslı, torpilli, tavsiyeli, pistonlu, arkalı, dayılı, hatırlı kişiler arasında devletin cihz akan pınarından birine ağzını dayayacak...

Doğmadan sırtına yükletilen dış borçları ödemeye başlayacak...

Gelir vergisi verecek...

Tasarruf bonusu adlı kâğıt parçalarını cebine yerleştirecek...

Ve de anne ve babanın emeklilik ve sosyal sigortacılığı görevini yapacaksın!

Evet, yavrum... Borçların daha bitmedi. Kürsüye çıkacak konuşmacılar, zayıf omuzlarının üzerine göken başka bir sigortacılığı, mülkelifiyeti hatırlatacaklardır:

— Oy borcu...

Uzattıkları listeye, okur yazar değilsen bile, sapsarı parmaklarının «baş» ını, başparmağını basacaksın...

Sana imza atmasını bile öğretmeyen, sigortacı haline getiren, emekli sandığı durumuna sokanlara oy'unu atacaksın!...

Burhan ESEN

Paramızın değeri gittikçe düşüyor. — Gazeteler —

Yazısız

ORGAN NAKLİ

Organ naklediliyor: Aşama yaptı ilim.
İnsanlık istiyorsa biz de organ verelim.

Kalbimden başka bütün organlarım yerinde;
Kalbimi çünkü çoktan aldı, gitti güzelim.

Mutluluk, insanlığın mutluluğudur bence;
Bu yol uğruna feda: «Mutluluk» diyen dilim.

Atom ile hidrojen bombaları patlatan
Beyinsiz insanlığa armağan olsun beynim.

İnsanlığın halini görsün sayın liderler;
İsteyen gözlerimi alsın, kullansın benim.

Kulağımda çınıyor hep «özgürlük» sesleri;
Taksim kulaklarımı duymayanlara ilim.

Tüm insanlar kardeşler, kimseyle küs değilim;
Dargınlara armağan her eli sıkın elim.

Mukadder ÖZAKMAN

TATLI SERTAİLESİ

çizen:ZEKİ

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1971 — YIL: 1969 • EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ •

POLİTİKACILAR İÇİN TRANSFER AYI BAŞLADI

En yüksek parayı C. H. P. ile dört yıllık mukavelesi biten Şevket Nuri Elşık istiyor

ANKARA, (Telepati ile bildiriyor) — Seçim dolayısıyla her dört senede bir açılan transfer borsası dün açılmış ve ilk ağızda otuz ton politikacı muamele

görmüştür... Borsanın açılışı dolayısıyla politikacılar yeni elbise, smokin ve jaketatalarıyla borsayı doldurmuşlar, izdihamdan satışlar ancak saat onbirde başlayabilmiştir...

GENÇLER RAĞBETTE — Partilerin daha çok genç politikacıların peşinden koştuğu, ihtiyarların fiyatının çok düşük olduğu dikkati çekmiştir... Buna sebep ihtiyarların devre içinde fire vermesi ve parti kadrolarının zayıflamasıdır...

TÜRLÜ KILIKLAR DİKKATİ ÇEKİYOR — Akidesine, partisine göre kılıklarda gelen politikacılar da çok dikkati çekmektedir... Eli tesbihli, kavuklu, pişekar, orta oyuncu kıyafeti yanında, trafik polisi, müezzin, imam, astronot kılığında gelenler de görülmektedir... Onbeş kadar noterin hazır bulunduğu borsada transfer muameleleri hemen yapılmakta, parti değiştiren politikacılar transfer ücretlerini bono olarak alıp hemen tefecilere dört yıllık maaşları karşılığı kırırmaktadırlar...

FİYATLAR YÜKSEK — Edindiğimiz bilgilere göre fiyatlar yüksektir... Bugünkü listeye göre şu paralar ödenmiştir:

Şevket Nuri Elşık: CHP'den AP'ye 500.000

Apdurrahman Firildak: MP'den MHP'ye 345.000

Fikri Dubara: GP'den CHP'ye 450.000

Asaf Hızıpçı: YTP'den AP'ye 380.000

Muhittin Dümen: BP'den TIP'e 140.000

İKİ YERE GİREN DE VAR — Müstakillerden Enver Cenap Sertgel bir yolunu bulup hem CHP'ye hem de AP'ye girmiş ve iki partiden de 150'er bin lira kesmiştir. Fakat Enverin rozetini alırken foyası meydana çıkmış, hem AP, hem CHP rozeti isteyen borsada simsarları tarafından yakalanmıştır... Bu duruma göre Enver Cenap Sertgel politikacı olamayacaktır... Transfer komitesi, bu gibi numara yapmaya kalkıp partileri dolandıranlarla, onlara yardım edenlere ebedi boykot verileceğini ilân etmiştir.

SON DAKİKA — Son dakikada gelen bir habere göre, veznelede para bittiğinden muameleler yarına kalmıştır... Yüzlerce politikacı kalacak otel bulamadığından Gençlik Parkı'nda yatmaktadırlar...

Samimiyetin bu kadarı da fazla artık

İki eski düşmanın dostluğu dedikodulara sebep olmaya başladı...

Politika hayatımızın en yaşlı iki tipi Nurettin ve Haydar beylerin içtikleri su ayrı gitmemekte, sabah kahvaltısından gece yatmaya kadar iki ihtiyar kurt ayrılmamaktadır. Hatta yağın, ununu Nurettin, şekerini, yumurtasını Haydar bey getirerek birlikte vezirparmağı bile yapmaktadırlar... Fakat bu parmanın politika neticesi kime dokunacağı bilinmemektedir... Son söylentilere göre Nurettin'in ceketini Haydar gitmekte, Haydar'ın saatini de Nurettin takmaktadır... Bu durum, memleket efkârını şaşırtmakta, bazan kimin Nurettin, kimin Haydar olduğu karışmaktadır... İki muhterem zatın buna bir son vermesi en büyük arzumuzdur... Resimde Nurettin ve Haydar'ı refikalarıyla birlikte Gülhane Parkında gezerken görüyorsunuz...

HARİKA İLAÇ

SİNİRLERİ BİR İÇİŞTE TESKİN EDEN NEVRONEZAHAT KAPISILIYOR

Tanınmış eczacılarımızdan Ok-sijen Fahri'nin buluşu olan ve sinirleri bir içişte dümdüz eden Nevronenezahat isimli müstahzar bol miktarda piyasaya arz edilmiş ve bilhassa erkek hastalar tarafından kapışılmıştır...

NE YAPIYOR? — Nevronenezahat'ın içene ne yaptığı bir hastaya sorulmuş ve derhal iyileşen hasta şunları söylemiştir:

«— Nevronenezahatı alıp bir çay kaşığı içtim... İçer içmez Nevro bir tarafa Nezahat bir tarafa uzandı... Nezahat beni kollarına alarak... İç içim, sende hiçbir şey yok... İçen bir daha ayılmaz, dedi... Bir Nevro'dan bir Nezahatten aldım... Allaha şükür şimdi bende sinir namına bir şey yok... Yalnız Nezahat'ın ikide bir benden izinsiz çarşığı gitmesine bozuluyorum... Biriyle görürsem temizleyeceğim...

NEZAHAT NE DEDİ? — Nezahat bu laflara gülmüş ve şunları söylemekten kendini alamamıştır:

«— Çok tuhaf, ben kadın değil bir ilaçım... Herkes beni içebilir... Ekrem'in bu lafları daha sinirlerinin düzelmediğini gösteriyor... Ona iki tertip daha gideceğim... Hasta çok olduğundan bir erkekte ancak iki çay kaşığı kadar kalabilirim... Tıp uğruna katlandığım bu fedakarlığa merci demesi lazım gelmez miydi?... Resim, şaheser sinir ilacı Nevronenezahat'i ambalajında gösteriyor...

— Yazayım, dedi.
Oradan kalemi kaplığı gibi, alından boncuk boncuk terler, sanki bir imtihandaymış gibi yazmaya koyuldu... Ama ne yazdı. Bu şarkının birinci dizisini bile bilmezdi.
«Eşmerim kiyma bana...
İkinci diziye uydurdu:
«Kıyarsan yazık bana»
Ya üçüncü dizi:
«Gözlerin kara kara»
«İçimde vardır derin yara»
Oh oh, kurtuluyordu Dehri efendi.
«Beni sen ara»
«Seni kimler sara?»
«Yuktur cepte para»
«Düşdük yine dara»
«Sabah ula hayır ula»
— Al bakalım İlyas efendi, senin şarki tamam...

İlyas efendi, kâğıdı eline aldı, okudu... Okudukça kahkahayı bastı, okudukça kahkahayı bastı. Dehri efendi de renkten renge, kâğıttan kâğıda girdi. Büzüldü, ufaldı sandalyesinin üzerinde... İşte tamam, çıldırmak için bahaneyi de bulmuştu İlyas efendi. Yazdıklarına gülüp çıldırması, arkasından da:

«Demek sen benimle alay ediyorsun ha» deyip Dehri efendinin boğazına sarılacaktı.

— Yahu Dehri efendi, benim bildiğim şarkı böyle değil. Sen bunları hep uydurmuşsun...

Dehri efendi, gözlerinin içine yalvararak bakıyordu İlyas efendinin. Yani:

— Ben ettim, sen etme, diyordu...
— Cepte yok paraaaa... Demek cepte yok para ha Dehri efendi?

— Süylendi anam benim böyle bu şarkıyı...

— Demek yok cepte para ha!...

Dehri efendi:
«Eyvah, galiba buna kızdı. Keşke yazmasaydım böyle, var cepte para deseydim...»

İlyas efendi, Dehri efendinin gözlerini gözlerine dikerek:

— Sen insanın parayla mı mutlu olacağına inanırsın Dehri efendi? diye sordu...

Soru ki, soru... Şimdi ne desindi Dehri efendi? Evet mi dese kızardı, hayır mı dese kızardı?...

Yakup bey de, Süleyman bey de

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

gözlerini dikmişler İlyas efendiye bakıyorlardı...

İlyas efendi sorusunu tekrarladı:
— Evet, söyle bakalım Dehri efendi?

Aman Allahım, ne zor bir durumdu Dehri efendi için. Arkadaşlarının gözünün içine bakıyor, bir tanesinin durumu kurtarmak için bir hareketini bekliyordu ama, onlar da bu sorunun cevabını düşünmekteydiler şu anda...

Dehri efendi, kafasından birtakım hesaplar yapmaya başladı.

«Bu İlyas efendi demin neye kızdı? Cepte yok para dediğine... Öyleyse, parasızlığa kıızıyordu. Demek ki, insanın mutlu olması için paraya ihtiyacı vardır dememi istiyordu...»

— Şimdi İlyas efendi...
— Hayır hayır, en kestirmeden cevap ver...

— Evet ki insan parayınan mutlu olur. Parasız hiçbir şey olmaz...

İlyas efendi kahkahayı bastı. Dehri efendi de, ister istemez ona uyabilmek için kahkahayı bastı... Dehri efendi bastı, İlyas efendi bastı. İlyas efendi bastı, Dehri efendi bastı...

Süleyman bey, içinden:
— Eyvaaa, korkudan bizim Dehri efendi de keçileri kaçırmaya başladı galiba? dedi.

İlk kez kahkahayı İlyas efendi kesti. Dehri efendi de ona uymuş olmak için hemen kesti...

İlyas efendi:
— Hayır Dehri efendi hayır, aldanıyorsun, dedi. Para insana mut-

luluk getirmez. İnsan parasız da mutlu olur...

Dehri efendi, şaklabanımsı:
— Efendim, zatiye ben unu böyle söyledim... Para nedir, insan için el kiri. Ne kıymeti vardır paranın insanoğlunun yanında. Ulsa şimdi çok param yakarım...

İlyas efendi:
— Samimi değilsin sözlerinde Dehri efendi, dedi... Ve samimi olamazsınız da... Yarın bir güneş doğacak Dehri efendi...

— Doğacak elbette...
— Parasız bir güneş...
— Haaa, diye ödü koptu Dehri efendinin...

«İşte tam sapıtmaya başlıyor...» Ama ne yapmış?

— Parasız puluz bir güneş, dedi. Sormadan da edemedi:

— Ha bu taraftan? İlyas efendi filozofça:

— Güneşin hangi taraftan doğacağı mühim değil...
— Heç mühim değil... Yeterkim doğsun...

— Evet, yeter ki doğsun...
— Ve aydınlatılsın dünyayı...
— Dünya aydınlandı bile Dehri efendi, aydınlandı bile... O sisli gecelerden daha karanlık olan dünya, aydınlandı bile...

— Ee, vakit ikkindir, güneşin tam aydınlatığı zaman...
— Ben o güneşten bahsetmiyorum ki...

— Ha, bu güneş başka güneş...
— Evet evet, başka güneş... Bu güneş yalnız benim için doğacak...

— Yalnız seni ısıtacak? Evet, beni ısıtacak Hiç kimse faydalanamayacak ondan. Zaten güneşim buna asla müsaade etmez...

— Etmez a be, bu güneş başla güneş olduğuna göre, başkasının faydalanmasına da müsaade etmez. Kızarsın sonra.

— Sonra, her şey gülecek bana artık... Bak Dehri efendi, şu çöp sepetini görüyor musun?

— Evet görüyorum.
— O bile gülümsüyor şimdi bana.
— Ha şu bizim çöp sepeti?

— Evet o, gülümsüyor işte bana!...
— Haa, ha sahiden gülümsüyor be... Gıdıklanmış gibi...

— Hayır, siz onu göremezsiniz Dehri efendi.

— Neden gürmem be, kürdür benim gözlerim? Baksana gülümsüyor işte, valla billâ...

— Hayret!... Demek ki sen de mutlusun?

— Mutluyum ya... Sunra, bak şu dolap da gülüyor, sonra şu sandalya da...

İlyas efendi yine penrereye geçti. Düşünmeye başlıyordu... İşte tam bu sırada, büyük bir cesaretle Süleyman bey sorabildi:

— Neyin var senin Allahşakına İlyas efendi kardeşim? dedi.

İlyas efendi:
— Yok, hiçbir şeyim yok, dedi. Şimdi Süleyman bey:

«Yahu nasıl hiçbir şeyin yok, güneşler doğacak diyorsun, çöp sepeti gülümsüyor diyorsun, bunları aklı başında olan bir insan söyler mi? Var senin mutlaka bir şeyin» dese, olur ki kızardı İlyas efendi... Onun için alttan alarak:

— Yok, dün hastalandın, bugün de...

— Evet bugün de?...
Dehri efendi, tehlikeyi başkasının üzerine atığına seviniyordu. Terlerini siliyordu.

— Evet, bugün de biraz rahatsızsın diyecektim. Baksana, gözlerinin altı simsiyah... İstersen git uyul...

— Ben uyuyacağım ha? Böyle bir günümde uyuyacağım. Bilâids hiç uymayacağım Süleyman bey... Yaşamak istiyorum bu günü... Doğan güneşimin yükseldiğini görmek istiyorum...

Dehri efendi:
— Eyvaaaah, yine sapıttı, dedi içinden.

Süleyman bey:
«Acaba resmi hüviyetimi takınarak, resmi olarak sorsam mı İlyas efendiye nesi olup olmadığını, diye düşündü ama, vazgeçti fikrinden. Belki işin içine resmiyet girince daha çok kızabilirdi...»

(Devamı var)

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır. Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 2766 00 - 2766 01, İstanbul

(Basın : 60600 — 89)

Okuyacağınız Kitap Çıktı:

TÜRKİYE'NİN BUGÜNKÜ GÖRÜNÜŞÜ

Yazan : Hıfzı Oğuz Bekata
Çığır Yayınları, P.K. 95 - Ankara

(Ak. : 90)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Flatı : 100 kuruştur.

Jet Sosyete

Yazan-Çizen
SUAVİ SÜAL

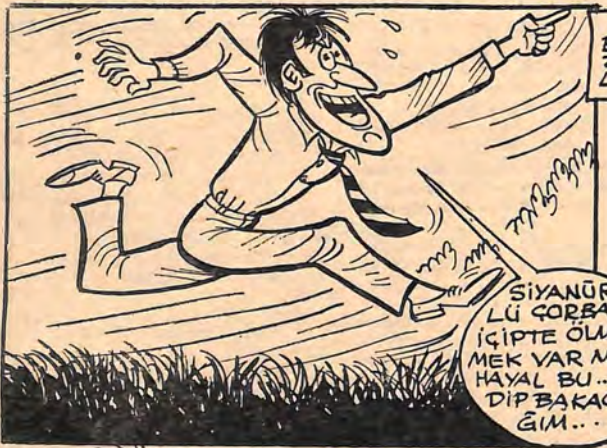
32

SUKUFE SİYANÜRLÜ
ĞORBADAN İLK KAŞI-
ĞI ALDIĞI ANDA, Sİ-
PERE YATMIŞ OLAN
RIZA, SEZAI USTA VE
AYTEN HEYECANIN
SON NOKTASINDAYDILAR

ÇABUK
SÖYLE..
İÇTİ Mİ?

EYET.. İÇTİ.. ŞİMDİ,
ON SANİYE İÇİNDE
NALLARI DİKME Sİ LÄ-
ZİM... İKİNCİ KAŞIĞI-
DA ALDI.. FA-
FAKAT..!

ÖLMESİ
LAZIM... SİYANÜ-
R BU.. SANİ-
YEDE GÖ-
TÜRÜR..

SİYANÜ-
R LÜ ĞORBAYI
İÇİPTE ÖLME-
MEK VAR MI?..
HAYAL BU.. Gİ-
DİP BAKACA-
ĞIM...

Kaçıp gitmek

GİTMEK! Her şeye boşverip, başını alıp gitmek! Josef bıkmıştı. Hayattan, evinden, işinden, karısından, kayın bîraderinden ve bütün arkadaşlarından...

Başını alıp gitmek, uçsuz bucaksız enginlerde bir kuş olup kanat çırpıp ya da sonsuz denizlerde yelken açan bir gemi olmak istiyordu!

Aylardan beri kafasında döndüp duruyordu bu fikir. Ama işte gidiyordu artık!

Küçük valizi hazır. Cüzdanında yedi bin frank vardı. Güney Amerika'ya gidecek olan uçak Orly hava alanında bekliyordu.

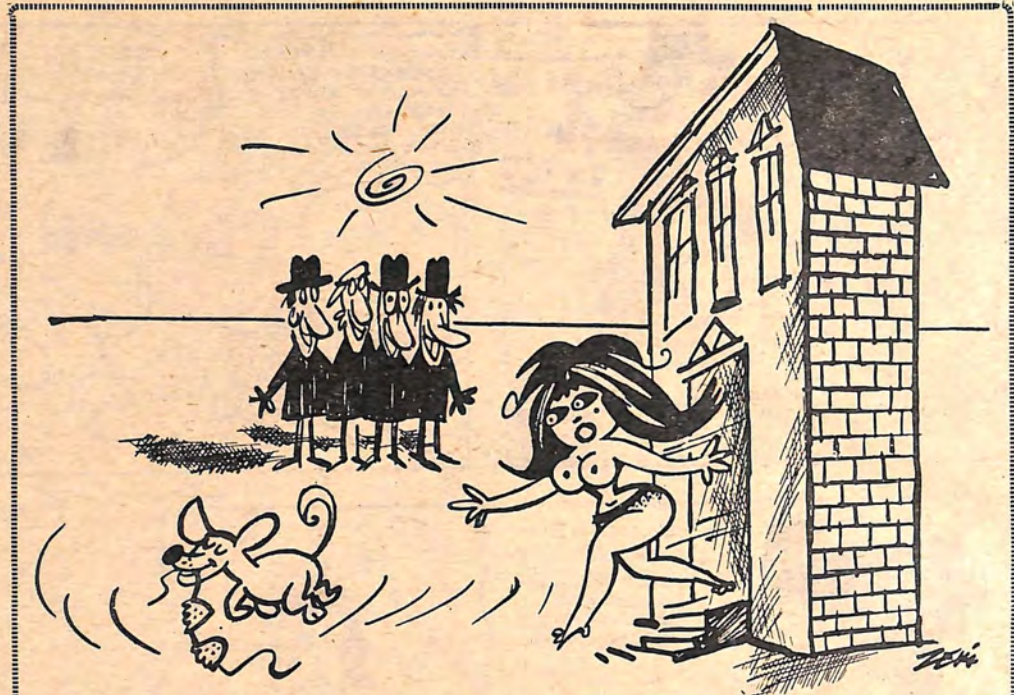
Her şeyi bırakıp giderken hiç mi üzüntü duymuyordu Josef? Eh, ufak tefek üzücü noktalar vardı tabii. Akşamları uğradığı meyhanenin patronu şişko Rober'i bir daha hiç görmeyecek, tezgâh önünde kadeh tokuşturduğu arkadaşlarına hasret kalacaktı. Ya köhne arabası?... Bir çocuk oyuncak gibi ikide birde bozulan bu emektar arabasını hiç mi özlemeyecekti? Düşündükçe, kendinden bir parçaymış gibi alıştığı bu hurda arabadan ayrılmak, daha şimdiden yüreğini sıslatıyordu.

— Elveda çilek arkadaşım, diye söylendi. Köhne motorun istediği kadar hırıldasın... Umurunda değilsin artık!

Üzüntülerini karşılayan bazı sevinçli duyular da vardı içinde. Mesela karısı Margarit, bıraktığı mektubu okurken gerçeği öğrenince nasıl kızarıp bozarsa kimbilir. Bu sahneyi görmek isterdi doğrusu.

Kaçıp gitmek!... Oh, ne büyük ferahlıktı bu.

Uyuz, şillik Jülyet'i de artık görmeyecekti. Bürodaki bütün erkeklerle yatan bu bayağı kadının arsız suratını görmeyecekti. Lâf aramızda zaman zaman Jülyet'e karşı içi, arzu ile dolup taşmamış da değildi hani. Geçen yılın ilkbaharıydı. Mıs gibi kokuyordu hava. Öğle yemeğinde şarap içmişti. Cesaretini artıran içki, kısa boylu ve çirkin bir erkek olduğunu da unutturmuştu ona. Bur-

— Getir onu buraya... Erkekler sütyen kullanmaz!

nunun üstüne oturttuğu kocaman miyop gözlüklerini bile hissetmiyordu. Öğle tatilinin tenhalığından yararlanarak Jülyet'e yaklaşmıştı. Ellerini genç kadının kalça ve göğüslerinde gezdirerek:

— Söyle bana, bunlar sahici değil mi? diye sormuştu. Göğüslerin takma değil, kalçalarının üstünde kauçuk yastık yok değil mi?

Pis şillik! Vücudunu böyle yoklatır, hiç de kızmazdı işte!

Jülyet fıkırdamış, bir kedi miyavlamasını andıran ince sesiyle:

— Bir gün gözlerinizle gördüğünüz mösyö Josef, diye cevap vermişti.

Jülyet'i dudaklarından öpmüştü o gün.

— Ne zaman geleyim evine? diye sormuştu kıza.

— Bilmem, düşünüyem. Zamanını sonra size söylerim.

Sahiden, yine bir gün miyavlar gibi:

— Yarın akşam yedide gelin. Yemeği beraber yeriz, demişti.

Ertesi akşam Josef, koltuğunun altında bir kutu çikolata ile Jülyet'in kapısını çalmıştı. Bir yasemin kokusu odada dalganıyordu. Kırmızı divana yanyana oturdular. Josef davranışlarını ileri götürecek mende bur şillik dâvet eden kendisi olduğu halde:

— Olmaz şekerim, demişti. Bilhas-

sa bugün olmaz. Hastayım.

Mide bulantısı içinde öfkeyle terk etmişti evi.

Şişko madam Serapın'ı da bir daha görmeyecekti. Onunla her şey yolunda gitmişti. O mu bu dev yapıldı kadına sahip olmuştu, yoksa kadın mı ona?... Bir çocuk soyar gibi Josef'i soyan, sert bir hareketle divana yatan Serapın değil miydi? Şu halde erkeklik nerede ve kimde kalmıştı?

Evet evet, kaçmak, gitmek!...

Hava alanına götürülen arabada boyunun beş santim uzadığını hissediyor, kocaman miyop gözlüklerini, bir milyarderin güneş gözlükleri sanıyordu. Yakışıklıydı, sanki bütün kızlar kendisine bakıyordu.

Uçaktaki hostes de ne kadar minyon bir kızdı... Göz kırparak yanına yaklaşmış, Josef'e evinin adresini vermişti.

Uçak alana indi. Josef yüzvermediği hostesi gerilerde bırakarak uzaklaşırken, yabancı bir güzel kadınla gözgöze geldi. İsrarla bakıyordu kadın. Cildi güneşten bronzlaşmış, etli dudaklarına beyaz dişlerini meydana bırakan bir gülümseme yayılmıştı. İri göğüsleri, uzun bacakları da seyre değerdi doğrusu.

— İyi bir otel bulabilir miyim madam? diye sordu.

— Bütün oteller doludur, dedi ka-

dın. Ama isterseniz, evimin bir odasını size verebilirim.

Bu güzel kadının evi zevkle döşenmişti. Odasını gösterdi Josef'e. Geniş bir yatak vardı ortada, üstüne birlikte yuvarlandılar!

Bu ülkenin kadınları ne kadar da ateşliydi! Sonra oturma odasına geçtiler. Transparan sabahlık giymiş sarışın bir kız vardı odada.

— Sana kardeşim Anita'yı tanıtayıp, dedi.

Tanıttı ve çıktı odadan. Anita, erkeğe yaklaşıp sordu:

— Adın ne senin?

— Josef.

— Ne kadar yakışıklı olduğunu biliyor musun?

Cevaba lüzum yoktu. İki nefes birbirine karıştı, dudaklar birleşti.

— Josef! Gel bulaşıkları kurula! Gömüldüğü koltukta hayallere dalan Josef kendine geldi:

— Geliyorum karıcığım.

— Bardakları ıslak bırakma sakın!

— Emredersin şekerim.

— Bugün büroda ne yaptın, anlat bakalım!

— Televizyonun ikinci taksitini yatırdım, sonra bu yaz çıkacağımız gezi için iki bilet aldım.

Guy Panam'dan çeviren:

Süheylâ AYKUT

Yazın su dağıtımı hesaplı olacak. — Gazeteler —

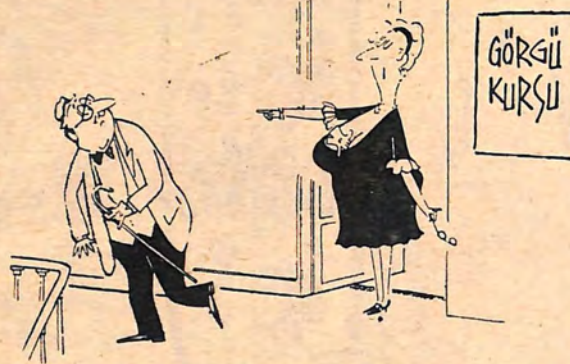
Yazısız

MİLLETLER GÜLÜYOR

Neden

Mahkûm edilen adamı ziyarete giden avukatı, lâf olsun diye sor-
du:
— Ailenizden ziyaretinize gelen
oluyor mu?
Mahkûm içini çekerek cevap
verdi:
— Hayır.
— Neden?
— Onlar başka bir cezaevinde
ayrı ayrı hücrelere kondular da,
ondan!

— Terbiyesiz! Hakiki bir centilmen eldivenini çıkarır da sıkır!

— Çırlıçılak nasıl kapıyı açı-
yorsun?..
— Hiç de çırlıçılak değilim..
Baksana ayağımda terlik var!..

Buluş

Dupont dertliydi:
— Komşunun tavukları yine çiçeklerimi
altüst etmişler! diye dövünüp duruyordu.
Hem tavuk besliyorlar, hem de bahçe duva-
rındaki deliği bir türlü tamir etmiyorlar.
— Derdin buysa üzülme, dedi karısı. Ben
hallederim.
Ertesi gün bahçe duvarındaki deliği kom-
şu gerçekten tamir etmişti, üstelik tavuklar
atlamasın diye duvarın üstüne bir de tel çek-
ti. Hayretten ağzı açık kalan Dupont,
bu işi nasıl başardığını karısına sordu.
— Kolay oldu, dedi karısı. Komşuyu bah-
çeye çıkarmak için önce bir şarkı tutturdum,
sonra bizim tarafa baktığını görünce, sağa so-
la sakladığım yumurtaları toplamaya koyul-
dum.

Yavaş yavaş

Sirkin hayvan terbiyecisini, yine sirkin «Hilkat garibesin» diye
halka gösterdiği cüce kızı ile suçüstü yakalayan karısı:
— Utanmaz adam! diye bağırdı. Başka kadınlarla beni bir
daha aldatmayacağına dair verdiğin sözü ne çabuk unuttun?
— Sakin ol şekerim, diye cevap verdi adam. Kadın, sigara
değil ki «Bıraktım» demekle bıraksın. Yavaş yavaş verdiğim sö-
ze uymaya çalışıyorum işte. Baksana, kollarımın arasındaki «Tam»
değil, yarım porsiyon bir kadın!

Aynı yolun yolcusu

Kocasının seyahatte olmasın-
dan yararlanan madam Durant,
kaçamak bir gece gezisi yapmış-
tı. Sabaha karşı eve döndüğünde
on yaşındaki kızını, salondaki
koltukların birinde uyurken bul-
du.

— Neden yatağına yatmadın?
diye çıktı. Beni beklememeni
tembih etmemiş miydin?
— Etmıştin, dedi çocuk. Yata-
ğıma girseydim, senden az önce
dönen büyük anneme kapıyı kim
açacaktı?

— Kocanızın bir borcu vardı
da...
— Buyurun, ben ödeyim!..

Hakem

Bir karış suratla eve dönen büyük futbol
maçının orta hakemi yorgun argın koltuğa
çöktü ve endişeyle kendisini izleyen karısına:
— Sen beni aldatıyormuşsun! dedi.
Kadıncağız hayretle bağırdı:
— Deli mi oldun! Bağılığımıza teşekkür
beklerken böyle çirkin bir ithamla mı karşı-
laşacaktım?
— Boşuna mâsum kadın rolü yapma. Al-
datıldığım bir gerçektir!
— Peki ama kim söyledi bunu sana?
— Kim olduklarını nereden bileyim? Bir
iki kişi değildiler ki... Maçı izleyen yirmibin
kişi oyunun başından sonuna kadar durma-
dan, «Yuh, hakeme bak... Amma aldatılıyor
enayi!» diye bağırıp durdu. Ateş olmayan yer-
den duman çıkar mı?

Doktorda

Muayenehaneye heyecanla gi-
ren kadın, ruh doktoruna:
— Ziyaretim, kocamın hastalığı
ile ilgili, dedi. Zavalı adamcağız
kendisini buzdolabı sanıyor.
— Anlıyorum, dedi doktor.
Buzdolabı gibi birtakım sesler
çıkarması uykunuzu kaçırmıyor de-
ğil mi?
— Ses olsa, aldırman. İster
hırlasın, ister dırlasın... Ama ne-
fes almak için her ağzını açışta,
kapısı açılan buzdolabında oldu-
ğu gibi lambası yanmıyor mu, o
ışıkta gel uyu!

Yazısız

P. RICHARD

— YENİ BİR İŞ BULDUM , MEMNUN KALIR-
SAM KALACAĞIM !..

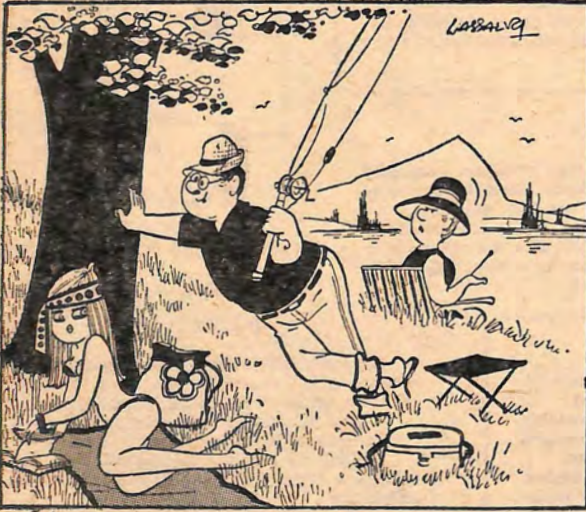
Dünya kari- katür- leri

— HER DERSTE BİRAZ DAHA İLERLİYORSU-
— SİZ DE!.. NUZ!

YAZISIZ

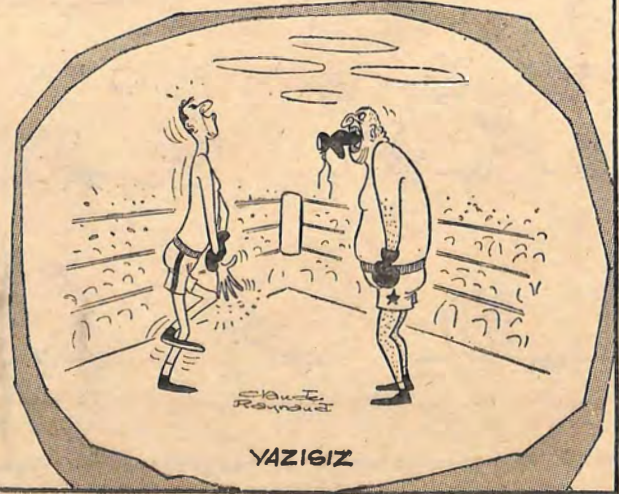
— POOL , BALIKLAR BU TARAFTA !.

— BUGÜN MİKROPLARDAN BAŞKA ŞEYLER
GÖRMEK İSTİYORUM !..

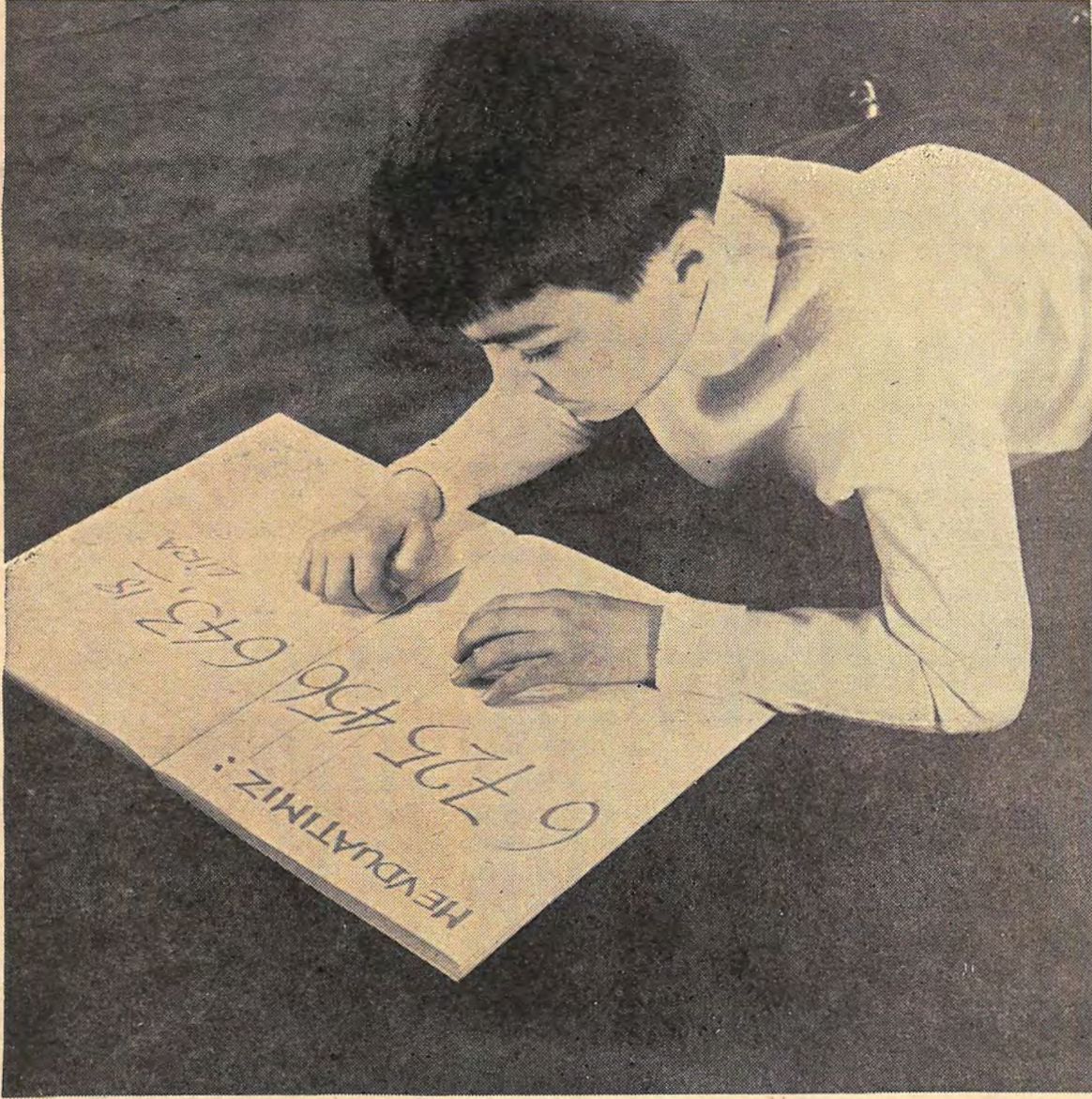

YAZISIZ

YAZISIZ

İŞ BANKASININ MEVDUATINI MERAK ETTİ FAKAT OKUYAMADI

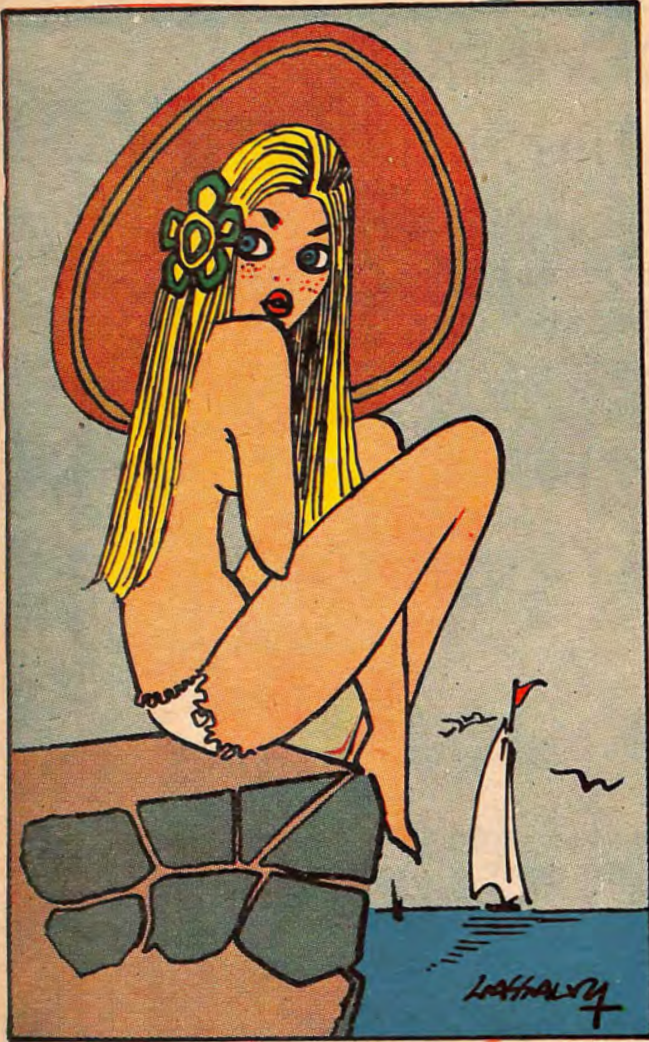
1968 sonu itibariyle İş Bankasına
emanet edilen paraların yekûnu:
6 MİLYAR 725 MİLYON
456 BİN 643 LİRA 18 KURUŞTUR.

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2483 — 91)

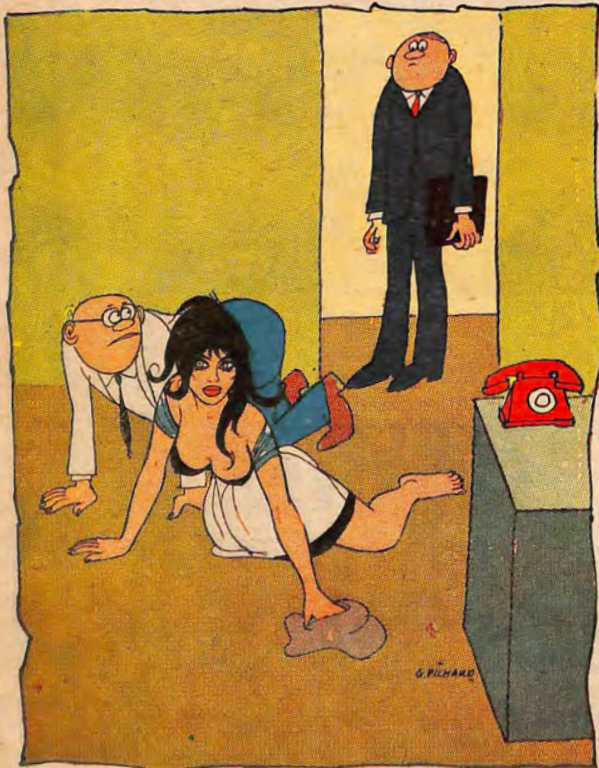
Akhaba

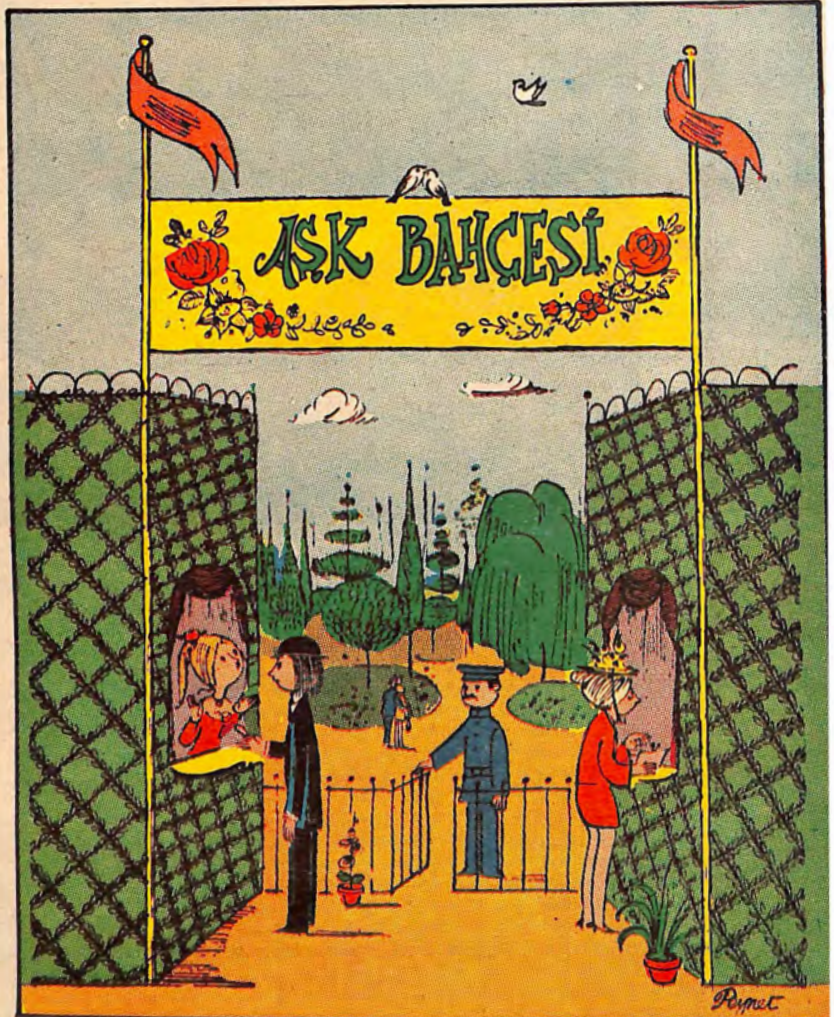
- YOOO ... SİFTAH OLDUĞU İÇİN
BUNDAN FAZLA SOYUNAMAM !!

YAZISIZ

- PATRON OLMANIN SORUMLULUKLARINDAN
BİRİ DE BU İŞTE... HİZMETÇİ KIZLARIN NASIL
ÇALIŞTIKLARINI YAKINDAN İZLEMELİK !!

- İKİNCİ BİLET KİMIN İÇİN ?..
- SİZİN İÇİN L.